

15th February 1969

கிடைக்கும் அனல் மின்சார அளவிற்கும், நீர் மின்சார அளவிற்கும் இடையே உள்ள வித்தியாசத்தைக் குறைப்பதன் மூலமும் மின்விசை உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கு எல்லா நடவடிக்கைகளையும் அரசாங்கம் மேற்கொண்டு வருகிறது. இதற்கிணங்கவே எண்ணூரில் 340 மெகாவாட் திறனுள்ள அனல் மின்சார நிலையம் ஒன்றையும், கல்பாக்கத்தில் 400 மெகாவாட் திறனுள்ள அனல் மின்சார நிலையம் ஒன்றையும் நிறுவும் திட்டம் தற்போது செயல்படுத்த எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

உச்ச உபயோக வேளையில் மின்சக்தி வழங்கல் மீது அவ்வப்போது தேவைப்படும் கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கும் ஆணைகளும் மின்சக்தி வழங்கலுக்காக கட்டணங்கள் விதிக்கும் ஆணைகளும், தமிழ்நாடு 1949-ம் ஆண்டு இன்றியமையாப் பொருள்கள் கட்டுப்பாடுசெய்தலும் கேட்டுப் பெறுதலும் குறித்த (தற்காலிக அதிகாரங்கள் பற்றிய) சட்டத்தின் கீழ் தொடர்ந்து செயலில் இருந்து வருகின்றன. எனவே, இச்சட்டத்தின் செல்திறன் கால அளவை மேலும் ஐந்தாண்டுகளுக்கு நீட்டிப்பது அவசியமென்று அரசாங்கம் கருதுகின்றது. 1910-ம் ஆண்டு இந்திய மின்சாரச் சட்டத்தைத் திருத்துவதற்கான செயற்குறிப்புகளை விரிவாக பரிசீலனை செய்கிற வரையில் இச் சட்டத்தின் செல்திறன் கால அளவை மேலும் ஐந்தாண்டுகளுக்கு நீட்டிக்க இந்திய அரசும் ஒப்புக் கொண்டுள்ளது.

MR. CHAIRMAN: The question is:

'That the Madras Essential Articles Control and Requisitioning (Temporary Powers) Amendment Bill, 1969 (L.A. Bill No. 3 of 1969), as passed by the Assembly, be taken into consideration.'

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

Clauses 3, 2, and 1, the Long Title and the Enacting Formula were put and carried.

மாண்புமிகு திரு. ஓ. பி. இராமன்: தலைவர் அவர்களே, "மேற்படி மசோதா நிறைவேற்றப்பட வேண்டுமென்று" கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN: The question is:

'That the Madras Essential Articles Control and Requisitioning (Temporary Powers) Amendment Bill, 1969 (L.A. Bill No. 3 of 1969), as passed by the Assembly, be passed.'

The motion was put and carried and the Bill was passed.

V.—DISCUSSION ON THE SECOND SUPPLEMENTARY STATEMENT OF EXPENDITURE FOR 1968-69.

MR. CHAIRMAN: We will now take up the next item, namely, the discussion on the Second Supplementary Statement of Expenditure for 1968-69.

25th February 1969]

* **THIRU G. SWAMINATHAN:** Mr. Chairman, Sir, with your permission, I wish to say a few words on the Demands for further expenditure on the Second Supplementary Statement under the head 'Medical' which is now under the control of the Director of Health and Family Planning. Under the Medical and Health Services, one of the most important Departments is the Drugs Control Department, about which I wish to say a few words.

In the year 1966, the Government of India appointed a Committee under the Chairmanship of Borkar, who was then the Drugs Controller, Government of India, to go into the affairs of drugs control in the various States of this country, and the Report was published in May 1966. The Report is called the Borkar Committee Report on Drugs Control. The Borkar Committee recommended various things for implementation in the Madras State, especially in the Drugs Control Department. Why I wish to stress this matter is this. The Drugs Control Department is one of the most important Departments in our State at the present juncture. The Industry, i.e., the drug producing industry in our State is worth nearly 10 crores and the medicines that are being consumed per year in our State is nearly 13 crores. Therefore, the Drugs Control Department is in control of the whole industry worth Rs. 10 crores in our State. The Borkar Committee has recommended the following to be implemented in the Drugs Control Department in our State. As per the Committee's Report, the Department should have a full time Director, one Deputy Director, three Assistant Directors and 40 Drugs Inspectors. We do not have a full time Director. The Director of Medical Services and Family Planning is a part-time Director for this Drugs Control Department. At present, we do not have a Deputy Director, but have only one Assistant Drugs Controller. As envisaged by the Borkar Committee, we should have 40 Drugs Inspectors. Instead of 40 Drugs Inspectors, we have only 18. In this connection I wish to point out the number of Manufacturing Concerns and Sales Concerns in our State. There are about 265 manufacturing concerns and 7,895 sales units, which are under the control of the Drugs Department. In Mysore, there are only 41 manufacturing concerns and 2,587 sales units, but there is one Director, one Deputy Director, three Assistant Directors and 22 Drugs Inspectors. In the State of Maharashtra, there are 759 manufacturing concerns and 9,695 sales units, for which there are one Director, seven Assistant Directors, 48 Drugs Inspectors and they have 160 ministerial staff whereas in Madras State there is no full-time Director and Deputy Director but we have only one Assistant Director with 18 Drugs Inspectors and 10 ministerial staff. As against 160 ministerial staff in Maharashtra, we have only 10 ministerial staff in our State. Why I wish to stress this point on ministerial staff is this. The Department is very slow moving. As you all know, any Government Department is very slow moving. No Government organisation can function with a ministerial staff

[Thiru G. Swaminathan] [25th February 1969]

of 10, as against 160 in Maharashtra. You can envisage the difficulty of the various people, who are in charge and also the licensees under the Drugs Control Department.

I wish to say a few words about Drugs Inspectors, who are full-time Gazetted Officers in the Districts. At present, there are 18 Drugs Inspectors in our State. They have got jurisdiction throughout a district. A Drugs Inspector in Thanjavur District has to cover 1,500 miles in a month merely for contacting 250 Sales Concerns and about 10 to 12 Manufacturing Concerns. He is being given only a fixed travelling allowance of Rs. 75 which was fixed in the year 1951 or so. We all know that the Drugs Control Administration came into force in this State as early as 1948, while in the State of Mysore, it was inaugurated only in the year 1961. In spite of this fact in Mysore State, they have advanced very much. In our State, we are lagging far behind and so the Drug Inspectors are not able to travel throughout the District. As a matter of fact, I may bring to your kind notice that a Drugs Inspector, who was posted in Kanyakumari District, refused to go to various places and visit various concerns because

THE HON. THIRU S. J. SADIO PASHA : He has been placed under suspension.

THIRU G. SWAMINATHAN : The Hon. Minister says that he has been placed under suspension. One of the reasons that he gave was that he was paid only Rs. 75 as travelling allowance and unless he is paid Rs. 300, he will not be able to visit all the Sales Units. Regarding Government service, I do not know what is the definition of a decent dress. This particular gentleman was discharging his duties without any shirt and with a full beard. With due deference to our leader Thiru Saw Ganesan it seems he raised a question that if Thiru Saw Ganesan attended the Assembly and this House in his decent dress he can also do as he did. The point that I wish to stress is this. The Drugs Inspectors are not able to travel the whole district with this sum of Rs. 75. I learn that recently a letter also has been written by the Director of Medical Services that it is necessary in the interest of the drugs control, the Drugs Inspectors should be given allowance as per the Madras Travelling Allowance Rules. As per the Madras Travelling Allowance Rules, they may get nearly Rs. 300 per month. Unless they are given this amount, they will not be able to check the spurious medicines. As a matter of fact, suddenly spurious drugs crop up in places like Aranthangi and Sirkali and the administration of control is very difficult. Besides the headquarters of the Drugs Inspector, Thanjavur, is at Nagapattinam. Naturally, he will not be very much interested to travel to Aranthangi. I, therefore, request that the Government may consider the question of giving allowances under Madras Travelling Allowance Rules. The peons of the Drugs Inspectors of various districts are drawing more, because they are paid under Madras Travelling Allowance Rules. A peon is drawing Rs. 95 whereas

25th February 1969] [Thiru G. Swaminathan]

the Drugs Inspector is getting only Rs. 75. I am not worried about the money that is being given to the Drugs Inspectors as such but only about the quality of control on medicines. The Drugs Inspectors are attached to the District Medical Officers of various districts. The headquarters of the Drugs Inspector, Thanjavur is at Nagapattinam. The belt area of manufacturing concerns is Thanjavur to Kumbakonam. According to recent rules, the batches of medicines have to be certified by the Drugs Inspector before release. A manufacturing concern produces at least four batches a month and the Drugs Inspector has to visit a unit four times in a month. The headquarters of the Drugs Inspector, Madurai is at Dindigul and the headquarters of the Drugs Inspector, Chingleput is at Conjeevaram. A lot of selling concerns are concentrated in Coimbatore. Now there is a proposal to shift the headquarters of the Drugs Inspector, Coimbatore to Erode and Tirunelveli to Tuticorin. These Drugs Inspectors are unnecessarily being kept under the control of the District Medical Officers. This important factor is to be borne in mind. They are finding it very difficult to be under the District Medical Officers and they want to work directly under the Drugs Controller of the State. I am happy, with all these difficulties, the administration is getting on well under the able guidance of the Director of Medical Services, Dr. (Kumari) A. B. Marikar and it has advanced very much these years.

Regarding the medicines that are being purchased by the Medical Stores Depot, I wish to make one more point. The Medical Stores Depot is an organisation, which is under the control of the Central Government. They have got a fixed price for all the medicines and they have also got a list of medicines to be supplied to the Stores Depot. They never supply the medicines at the appropriate time when the drugs are wanted. The State Government must have its own Depot and they must have adequate stocks of their own. They should not depend on the Medical Stores Depot. Priority must be given to our own manufacturers in the matter of purchase.

Another point I like to stress is this. The Borkar Committee has recommended the establishment of an Analytical Laboratory for medicines in Madras State. Now the medicines are analysed in Guindy Analytical Laboratory along with food. The Food Analyst is analysing the medicines also. As you all know, some medicines may have expiry dates for not more than a year. In some cases, the report of the Analyst is received after two years. By that time, the potency of the medicine expires. These reports were found unless for the Department to take action, because the manufacturers simply said that they had given guarantee only for one year. So, no action could be taken on them. I think it is highly necessary to start a Laboratory, so that all the medicines can be analysed in time and proper action taken against people who are manufacturing spurious drugs.

[Thiru G. Swaminathan] [25th February 1969]

I thank you, Sir, for having given me this opportunity. With these words, I conclude, Sir.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை : தலைவர் அவர்களே, இந்தத் துணை மான்ய கோரிக்கையில் கல்வி என்ற தலைப்பிலே குறிப்பிட்டிருக்கின்ற இரண்டு குறிப்புகளைப் பற்றிச் சொல்லி அமையலாம் என்று நினைக்கிறேன். கல்வி மான்யத்தில் ரூ. 1,04,800 இந்த ஆசிரியர்களுக்கு பணியிருப்பு பயிற்சி அளிக்க செலவிடப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஆசிரியர்கள் அனைவரும், இந்த ஆசிரியர்களாகப் பணிபுரிவதற்குரிய “Pandit Training” மொழி ஆசிரியர் பயிற்சி பெற்றவர்கள். பல ஆண்டுகளாக ஆசிரியர்களாக பணி புரிந்தவர்கள். அவர்களுக்கு மூன்று மாதம் பயிற்சி அளித்து 1 லட்ச ரூபாய்க்கு மேல் செலவு செய்திருப்பது தேவையா என்பதைச் சிந்திக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம். ஏனென்றால் அந்தப் பயிற்சி அளிக்கப்பட்ட காலத்தில், இந்த ஆசிரியர்களை எல்லாம் ஆசிரியர் பயிற்சி பள்ளிகளில் கொண்டு சேர்த்தார்கள். அவர்கள் அனைவரும் அவ்வாறு சேர்க்கப்பட்டவுடன், ஆசிரியர் பயிற்சிக் குழுத் தலைமை ஆசிரியர் அல்லது விரிவுரையாளர் அவர்களைப் பார்த்து, ‘உங்களுக்கு நாங்கள் சொல்லித் தர வேண்டியது ஒன்றுமில்லை, உங்களிடமிருந்து நாங்கள்தான் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. ஏதோ உங்களுக்கு மூன்று மாதம் பயிற்சி என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். நீங்கள் மூன்று மாதம் வந்துவிட்டு போய்விடுங்கள்’ என்று தெரிவிக்கப்பட்டார்கள். ஆகவே அரசாங்கத்தின் பணம் 1 லட்ச ரூபாயை இவ்வாறு தேவையில்லாத பயிற்சியில் செலவு செய்துவிட்டோம். இருப்பினும் கூட, அந்த இந்த மொழி ஆசிரியர்கள், பள்ளிகளில் வேறு பாடங்களைப் பயிற்றுவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தமிழ் மொழி, கணிதம், பூகோளம் போன்ற பாடங்களைப் பயிற்றுவிக்கிறார்கள். ஆகவே அவர்களுக்கு அந்தப் பாடங்கள் சம்பந்தப்பட்ட பயிற்சி அளித்தால் பயனுடையதாக இருக்கும். இப்போது அளிக்கப்பட்டது, அவர்கள் ஆசிரியர்களாக செயல்பட உள்ள ஆசிரியர் பயிற்சி. அந்த பயிற்சியை அவர்கள் ஏற்கெனவே பெற்றவர்கள். இனிமேலாவது அவர்கள் எந்தப் பாடத்தை பயிற்றுவிக்கின்றார்களோ, அந்தப் பாடத்தில் பயிற்சி அளித்தால் பயனுடையதாக இருக்கும். கணிதம் தெரியாமல், கணிதத்தை பயிற்றுவித்து, தமிழ் மொழியின் இலக்கணம் தெரியாமல் தமிழைப் பயிற்றுவித்து ஒரு தலைமுறை மாணவர்களை பின்னுக்குக் கொண்டுவர இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குக் கோடை விடுமுறை காலத்தில் பணச்செலவு இல்லாமல், அந்தந்தப் பள்ளிகளில் இருக்கின்ற சிறப்பு ஆசிரியர்களைக் கொண்டு பாடங்களில் பயிற்சிதர வழிவகை செய்தால் பயனுடையதாக இருக்கும் என்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகின்றேன்.

அடுத்தாற்போல, கழக உயர்நிலைப் பள்ளிகளை அரசினர் ஏற்று நடத்துவதற்குப் புதிதாக நியமிக்கப்பட்ட கல்வி அதிகாரிகள், நிர்வாகப் பணி இவைகளுக்கு ரூ. 70,000 செலவு செய்யப்பட்ட

25th February 1969] [திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை]

தாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. கழகப் பள்ளிகளை அரசுப் பள்ளிகளாக மாற்றி பல ஆண்டுகள் ஆகின்றன. இதற்கு தனியாக செலவு செய்வதன் மர்மம் என்ன, தேவை என்ன என்று தெரியவில்லை. அரசு பள்ளிகளோடு இணைத்து அவற்றை பராமரிக்கின்ற கல்வி அதிகாரிகள் கீழ் இவற்றையும் வைத்துக்கொள்ளவேண்டுமே தவிர, இவைகளுக்கு என்று தனி கல்வி அதிகாரி இருப்பது மிகுந்த வருந்தத்தக்கது. இப்போது நான் அறிந்த வரையில் அந்த இணைப்பால் வருகின்ற சிக்கல்களுக்கு அஞ்சி, கழகப் பள்ளி ஆசிரியர்களையும், கழகப் பள்ளிகளையும் தனியாக இயங்க விட்டுவிடுவது என்ற திட்டம் இருப்பதாக அறிகின்றேன். இவற்றை ஒருங்கிணைப்பதற்கு அஞ்சி அப்படியே செயல்பட விடுவதால் பல விளைவுகள் தற்போது ஏற்படுவதை விடக் கடுமையாக இருக்கும் என்று சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். ஒன்றென்றால், கழகப் பள்ளிகளில் இருக்கின்ற பட்டதாரி ஆசிரியர்களையும், மாவட்டத்தில் இருக்கின்ற அரசுப் பள்ளி பட்டதாரி ஆசிரியர்களையும் ஒரே சாஸனில் வைத்து, சீனியாரிட்டிப்படி பட்டியல் தயாரிக்கவேண்டும். இதில் கஷ்டம் இருக்கப் போவதில்லை. நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டம் கொண்டு வந்தோம். அதில் எத்தனையோ சிக்கல் இருப்பினும் தைரியமாகச் செயல்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் போது, ஆசிரியர்களின் பணிகால சீனியாரிட்டியை நிர்ணயிப்பதில் சிக்கல் வராது. ஒவ்வொரு மாவட்டத்திற்கும் சீனியாரிட்டி பட்டியல் தயார் செய்து, கல்வி அதிகாரி அலுவலகத்தில் வெளியிட்டு, அதில் குறையிருந்தால், நிவர்த்தி செய்ய அப்பீல் கொடுக்க மூன்று மாத தவணை வழங்கி, பரிசீலனை செய்து சீனியாரிட்டி நிர்ணயம் செய்யலாம், பட்டதாரி ஆசிரியர்களையும், செகண்டரி கிரேட் ஆசிரியர்கள், மொழி ஆசிரியர்கள் ஆகியவர்களையும் டிஸ்டிரிக்டு கேடரில் வைத்தால், கல்வி அதிகாரிகளுக்குக் கோபம் ஏற்படும்போது டிஸ்டிரிக்டை விட்டு டிஸ்டிரிக்டு, கன்னியாகுமரியிலிருந்து நீலகிரி மாற்றாமல் இருக்க வசதி ஏற்படும். (ஒரு மாண்புமிகு உறுப்பினர்: கோபமில்லை; ஆசிரியர்களின் பேரில் காதல்.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை : எப்படியாயினும், பட்டதாரி ஆசிரியர்களையும், செகண்டரி கிரேடு மொழி ஆசிரியர்களையும் டிஸ்டிரிக்டு கேடரில் வைத்து சீனியாரிட்டி maintain செய்ய வேண்டும். அந்த லிஸ்டிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட முதல் நிலை பட்டதாரி ஆசிரியர்களை ஸ்டேட் கேடரில் வைக்கவேண்டும். இதில் சிக்கல் இருக்கும் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. இதே விவரத்தில் செய்து, தற்போது தனியாக செலவு செய்யப்படுகின்ற தொகையை தவிர்க்க வேண்டும் என்ற கருத்தைத் தெரிவித்து துணைமான்ய கோரிக்கையை ஆதரிக்கின்றேன்.

திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார் : தலைவர் அவர்களே, துணை மான்ய கோரிக்கை அறிக்கையின் பேரில் ஒருசில வார்த்தைகள் சொல்ல முன்வந்துள்ளதற்குக் காரணம், இப்போது நமது மாநிலத்தில் ஏற்பட்டிருக்கும் வரட்சி நிலைமையில், பஞ்ச நிலை

[திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்] [1969 பிப்ரவரி 25]

மையில் பல நல்ல காரியங்களை நமது அரசு செய்வதற்கு திட்டமிட்டு, அதற்கு ஏற்பாடுகளும் செய்துகொண்டு இருக்கின்றார்கள். உதாரணமாக மின்சார வாரியத்திற்கு கொடுக்கப்பட்ட கடனுக்கு அவர்கள் வட்டி கூட கட்டமுடியாத நிலையில், வட்டித் தொகையையும் கடனாக மாற்றம் செய்துகொள்ள துணை புரிந்திருக்கிறார்கள். மேலும் கடன் வழங்க உத்தேசித்திருக்கிறார்கள். அதே போன்று, நில அடமான வங்கிக்குக் கூட பணம் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்னும் ஏராளமாக பணம் இருப்பதாகவும், எங்களுடைய மாவட்ட கவுன்சில்களில் எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் வாங்கிக் கொள்ளலாம் என்றும் சொல்கிறார்கள். இவ்விதமாக எல்லா ஏற்பாடுகளும் நல்ல முறையில், விரிவான அடிப்படையில் செய்யப்பட்டாலும், ஒன்றிரண்டு விஷயங்களை மட்டும் நாம் மிகவும் நல்ல முறையில் கவனத்தில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். விவசாயத்திற்கு பண உதவி செய்கின்றோம். மின்சாரம் கொடுக்கின்றோம். ஆனால் அதே நேரத்தில் அந்த மின்சாரம் கொடுப்பதால் ஏற்படக்கூடிய பலனை அடைய தண்ணீர் வாய்ப்புகள், நீர் நிலைகள் இவைகள் எல்லாம் எங்கள் பக்கத்தில் மிகவும் குறைந்து கொண்டிருக்கிறது. ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூர் தாலுக்காவில் இப்போது மாசிப்பட்டம் பருத்தி விவசாயம் செய்யவேண்டும். உகாண்டா பயிரிட இரண்டாயிரம், மூவாயிரம் ஏக்கர் ஒரு இடத்தில் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். அதன் பலனாக வெளிதேசத்திலிருந்து பருத்தி இறக்குமதி செய்யாமல், அன்னியச் செலாவணி தவிர்க்கப்படும் நிலைமையில் இருக்கிறது. ஆனால் இந்த வருடம் மாசிப்பட்டம் விதைக்கக் கூட தண்ணீர் இருக்குமா என்ற சந்தேகம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. எங்கள் பகுதியைப் பஞ்சப் பிரதேசமாக எடுத்துக்கொண்டு, statutory rationing area மாதிரி எல்லா கிராமங்களுக்கும் உணவு தானியம் வழங்க வேண்டும் என்று தனம் உறுப்பினர் கிருஷ்ணசாமி நாயுடு அவர்கள் கேள்வி நேரத்தில் தெரிவித்தபோது, உணவு அமைச்சர் அவர்கள் அங்கே நியாய விலைக்கடைகள்தான் ஏற்பாடு செய்யமுடியும் என்று சொன்னார்கள். அது சாதாரண காலத்திற்குப் பொருத்தமாக இருக்கும். நான் மிகைப்படுத்தி சொல்லுகிறேன் என்று கருதக்கூடாது. இந்த மாநிலத்தில் 1 கோடியே 30 லட்சம் பேருக்கு இந்த அரசு statutory rationing வைத்திருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். இதைப் பல இடங்களில் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நானும் அதை ஏற்றுக் கொள்கிறேன். எங்கள் பிரதேசமும் statutory rationing area ஆக மாற்றப்படவேண்டிய நிலைமை வெகு சீக்கிரத்தில் வந்துவிடும் என்பதை பழைய உணவு அமைச்சர் அவர்களின் கவனத்திற்கு கொண்டுவர விரும்புகிறேன். இதை நினைவுபடுத்தவேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடுதான் இந்த அறிக்கையின் பேரில் நடைபெறும் விவாதத்தில் கலந்துகொண்டு பேசுகிறேன். இன்னும் சில காலத்தில் நானே ரேஷன் கடைக்கு போகவேண்டிய நிலைமை ஏற்படுமோ என்று அஞ்சுகிறேன். அதற்காக இந்த அரசு மந்திரத்தால் மாங்காயைக் கொண்டு வந்துவிடவேண்டும் என்று நான் சொல்லவில்லை. எல்லோருக்கும் இருக்கும் கஷ்டம் தான். சென்ற வருடம் மாதிரி இல்லை இந்த

25th February 1969] [திரு. எஸ். ஜெயராம செட்டியார்]

வருடம். எல்லா இடங்களும் வறண்டு இருக்கிறது. பட்டணத்தில் இருப்பது போலத்தான் பட்டிக்காட்டிலும் இருக்கிறது என்பதை நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன்.

அதே சமயத்தில் இந்த ரஸ்தா போக்குவரத்து சம்பந்தமாக சில விஷயங்களை நான் இந்த உப மாந்ய கோரிக்கையில் பார்த்தேன். அதிலே குறிப்பாக, மதுரையில் லெவல் கிராசிங்கில் இரண்டு மேல் பாதை போடுவதற்காக பணம் ஒதுக்கி இருக்கிறார்கள். அங்கே—சுப்பிரமணியபுரத்தில், மீனாட்சி மில்லுக்குப் பக்கத்தில்—பாலம் கட்டுவதற்கு ஏற்பாடு செய்வதற்கு முன்னாலே இரண்டு சாமிகளை வைத்து இருக்கிறார்கள். அது எதற்காக வைத்து இருக்கிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. எவ்வளவு பணம் செலவானாலும் அந்த சாமிகளை அந்த இடத்திலிருந்து நீக்க முடியாது. அந்நிலையில் அந்தப் பாலத்தை கட்ட முடியாது என்று நினைக்கிறேன். அந்தக் கோவிலை வைத்தவர்கள் ரிட் போடுவதற்கும் தயாராக இருக்கிறார்கள். அங்கே அந்தப் பாலம் மிகவும் அவசியம். ரொம்ப காலமாக அங்கே உள்ள மக்கள் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

அதே மாதிரி விருதுநகரிலும் ஒரு லெவல் கிராசிங் இருக்கிறது. அந்த லெவல் கிராசிங்கினால் மக்கள் படும் கஷ்டம், நண்பர் தங்க பாண்டியனுக்கும் தெரியும். ஒவ்வொரு நாளும் $\frac{1}{2}$ மணி $\frac{3}{4}$ மணி நேரம் அந்த கேட்டை மூடி விடுகிறார்கள். 'ஷண்டிங் யார்டு'லேயே அந்த லெவல் கிராசிங் இருக்கிறது. அங்கே ஒரு மேம்பாலம் கட்டவேண்டும். இதற்கு யார் யார் இடத்தில் பணம் வாங்க வேண்டுமோ அவர்களிடத்தில் எல்லாம் பணம் வாங்கி அந்த மேம்பாலத்தை கட்டி முடிக்க வேண்டுமென்று போக்குவரத்து அமைச்சர் அவர்களின் கவனத்திற்கு கொண்டு வர விரும்புகிறேன்.

ஒரு விளக்கம் கொடுக்க வேண்டும். இப்போது Housing Board 'Cellular Concrete Plant Scheme' என்பதற்காக ஒரு கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டு இருக்கிறது. இதை Housing Board 'செய்வதாலே' என்ன மாதிரி காரியங்களில் இது பிரயோசனப்படும் என்பதை தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன். இதற்கு முன்னால் 'Housing Board Minister' மாதவன் விளக்கம் கொடுக்கவேண்டும். ஏனென்றால் அவர்களுடைய இதில் அதிக அளவு விஷயம் தெரியும் என்று நினைக்கிறேன்.

அதே மாதிரி ரொம்ப காலமாக சேலம் 'ஹயர்ன் ஓர்' விஷயமாக பல லட்சக்கணக்கான ரூபாய் செலவு செய்து தஸ்தூர் கம்பெனி ஒரு ரிபோர்ட் பழைய அமைச்சரவைக்கு தந்து இருக்கிறது என்று எனக்கு ஞாபகம். அங்க ரிபோர்ட் இப்போது அரசாங்கக் கிடம் இருக்கிறது. ஆனால் இப்போது மடோரில் பிராலெக்ட் ரிபோர்ட் என்று சொல்லி, மறுபடியும் ஒரு ரிபோர்ட் கொடுக்கப்பட்டு இருக்கிறது. அப்படியென்றால் மூன்ப் கொடுக்க ரிப்போர்ட்டிற்கும், இப்போது கொடுக்க ரிப்போர்ட்டிற்கும் என்ன வித்தியாசம்? ஏகேனாம் விசேஷமான முறையில் இப்போதைய ரிபோர்ட்டில் சொல்லப்பட்டு இருக்கிறதா? இதற்கு விளக்கம் தந்தால் நன்றாக இருக்கும்.

[திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்] [25th February 1969]

கடைசியாக ஒன்றைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். சமீபத்தில் எங்கள் ஜில்லாவில் எங்களுக்கு 40 லட்சம் ரூபாய் பஞ்ச நிவாரணத்திற்கு கொடுத்து இருப்பதாக நான் பத்திரிகையில் பார்த்தேன். நேற்று இரவு எனக்கு ஒரு முக்கியஸ்தர் கணக்குப் போட்டுக்கொடுத்தார் 22 லட்சம் பேர் இருக்கிறபோது, ஒரு ஆளுக்கு ரூ. 1¼ தானே ஆகிறது ! ரூ. 1¼ தலைக்குக் கொடுத்தால் என்ன பிரயோசனம்? கொஞ்சம் அதிகமாகக் கேட்கவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். மற்ற ஜில்லாக்களுக்கு அதிகமாகக் கொடுப்பதைப் பற்றி எனக்கு கவலையில்லை. ஆனால், எங்கள் ஜில்லாவிற்கு இன்னும் கொஞ்சம் அதிகமாக கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இந்தப் பஞ்ச நிவாரண நிதிக்கு கொடுக்கிற வேலைகள் அநேகமாக மண் வெட்டுகிற வேலைக்கு வைத்துக் கொண்டு விடுகிறார்கள். சாதாரணமாக, பிராக்டிகலாக பார்க்கும்போது, கல்வெட்டுகிற வேலைக்கு டெண்டர் காண்டிடினாக்ட்கள் வருவது இல்லை. மண் வெட்டுகிற வேலைக்கெல்லாம் பர்சண்டேஜ் போடுகிறார்கள். காரணம் என்னவென்றால், அதிலே என்ன பிராடு வேண்டுமானால் செய்யலாம். கல் கட்டுவதற்கு 'பிளஸ்' போடுகிறார்கள். டெண்டர் 'ரேட்டுக்கு' அதிகமாக போடுகிறார்கள். இந்த வேலைகளை, ஏழை எளியவர்களுக்கு பயன்படுகிற வகையில் செலவு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

THIRU V. K. RAMASWAMY MUDALIAR : Mr. Chairman, Sir, on the demand for supplementary grants, I would like to make a few observations. I find that about Rs. 41.5 lakhs have been provided for aerial spraying of pesticides and insecticides, and that too only in a few districts. It is not known what is proposed in respect of other districts. Is there any proposal before the Government to extend this spraying of insecticides to other districts also so that the ryots in those areas may get the benefit? Further, I am not sure whether the amount that is going to be spent will be collected from the ryots. I understand some portion of it has already been collected. I want clarification on the point whether the entire amount will be collected from the ryots or any concession would be given to them by way of encouragement. I also want to know whether there is any proposal to extend this scheme to all the other districts also instead of concentrating it on the five districts mentioned in the note.

One other point I wish to speak about is the expenditure of about Rs. 38,000 on co-operative audit. While I do not deny the fact that audit is very essential I may say that the auditors of the department are very slow. The Co-operative auditors appointed by the Government are very slow and their out-turn is not commensurate with the amount that is spent. Further this amount also is being recovered from the respective societies. As such I request the Minister in charge to see whether this amount is absolutely essential and whether they cannot manage

25th February 1969]

the audit with the existing staff. I find that about Rs. 7 lakhs is to be paid to the Food Corporation of India by our Government.

THE HON. THIRU Si. Pa. ADITANAR : Sir, after a few days of my taking charge of this department, I have become painfully aware of the inadequacy of the audit section, and audit takes in some cases many years. No useful purpose will be served if the audit is made after several years, when misappropriation, if any, cannot be traced. I am thinking on lines whether at least some of the co-operative societies could not be audited by private agencies.

THIRU V. K. RAMASWAMY MUDALIAR : I entirely agree with the Hon. Minister. Audit should be pushed up. A time-limit should be fixed for all the auditors. I know from personal experience that these auditors take some months and years, for audit and the respective societies or marketing societies, or whatever they are, have to pay through their nose a prohibitive amount for their pay. A prohibitive amount is demanded by Government towards dearness allowance, pension, contribution, etc. of these auditors. Further the audit is very slow and so it is not effective. The desirability of appointing private auditors also is very welcome. I am sure the Hon. Minister who has taken up this portfolio will concentrate his attention on this.

THE HON. THIRU Si. Pa. ADITANAR : May I also add for the information of the hon. Member that under the Co-operative Societies Act there is no provision corresponding to the one in the Companies Act where we have a section which says that the audit of the accounts should be completed within six months after the end of the financial year? It is very unfortunate that there is no such provision in the Co-operative Societies Act, and this gives room for delay in audit.

THIRU V. K. RAMASWAMY MUDALIAR : Thanks for the suggestion, Sir. I am sure that the new Minister, who has taken up this portfolio, will concentrate his attention on this and do something in the matter.

Then, Sir, with regard to the payment of Rs. 7 lakhs as rent to the Food Corporation, I think it is an abnormally high rent. Especially when we are faced with a food crisis, is it not desirable to approach the Government of India for waiver of this rent? Or in the alternative, we should take up the construction of godowns on a phased programme instead of paying Rs. 7 lakhs as rent. That aspect of the question has to be considered.

An allotment of Rs. 4 lakhs has been made for purchase of jeeps. While I do not deny the fact that there should be complete sealing of the areas bordering Kerala and other places, I do not know whether some of the jeeps in the famine-affected areas of Chingleput, North Arcot and other places can be diverted

5-20
p.m.

[Thiru V. K. Ramaswamy Mudaliar] [25th February 1969]

to these places. My honest view is when there is not sufficient work in these famine-affected areas where there cannot be only procurement, whether it is not desirable to see that these jeeps are diverted to the border areas of Kanyakumari and Shencottah of Tirunelveli district. That aspect should be considered instead of going in for the purchase of more jeeps for this work.

With regard to agriculture, so many programmes have been mentioned here. While I welcome the provision that has been made for the improvement of agriculture and seeds, the assistance should be well spread out. All this does not reach the common ryot. So many other things that are being done do not benefit the poor ryot. He does not know what is happening at the higher level. Propaganda work is very poor. We find only an army of officers at the higher level. We do not find Agricultural Demonstrators and other people touring the areas and giving proper advice and also in time to the ryots. If officials are appointed at the lower level, they may be asked to visit the villages with a view to giving timely aid and help to the ryots.

That is all my submission, Sir.

* திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி: தலைவரவர்களே, இரண்டாவது உப மானியக் கோரிக்கைபற்றிப் பேசுவதற்கு முன்பாக ஓரிரண்டு வார்த்தைகள் காலம் சென்ற பேரறிஞர் அண்ணாவைப் பற்றிச் சொல்லும்படியாக என் மனம் துண்டுகிறது. அவர் ஆசிரியர் உலகத்திற்கு கொடுத்த ஆதரவும், காட்டிய அன்பும் யாரும் மறக்க முடியாது. அந்த அன்பையும், ஆதரவையும் அவர் காரியத்திலும் இந்த சட்டசபையில் அவர்கள் காண்பித்து இருக்கிறார்கள். இன்று ஆசிரியர் உலகமானது அப்படிப்பட்டவரை இழந்து துக்கத்தில் ஆழ்ந்து இருக்கிறது. இப்போது ஏற்பட்டு இருக்கும் அமைச்சரவையானது அவரைப்போல் ஆசிரியர்கள் பால் அன்பும் ஆதரவும் காட்டும் என்ற உறுதி ஓரளவு எனக்கு நிச்சயம் இருக்கிறது.

இந்த உப மானியக் கோரிக்கையில் நான் சில கருத்துக்களை சொல்ல விரும்புகிறேன். அவைகளை இந்த சர்க்கார் ஆதரிக்குமென்று நம்புகிறேன்.

முதலாவதாக ஆங்கிலத்தில் கொடுத்த ஏட்டில் 12-வது பக்கத்தில்

“Purchase of machines for the Text Book Press for printing of nationalised Text Books”

என்றிருக்கிறது. அதற்கு ரூ. 8 லட்சத்துச் சொச்சம் ஒதுக்கி இருக்கிறார்கள். இச்சபையில் வெகுகாலமாக இருப்பவர்களுக்கு தெரியும். இம்மாதிரியான எண்ணம் சர்க்காருக்கு உண்டாக்கிய உனோ நான் தான். ஒரு ஆசிரியர் ஒரு பாட புத்தகத்தை எழுதி அந்த புத்தகத்தைப் ‘பப்ளிஷர்’ இடம் கொடுத்து ரூ. 200-300 வாங்கிக் கொண்டு விடுகிறார்கள். அந்த ‘பப்ளிஷர்’, அந்த புத்தகத்தை பிடித்துச் செய்து லட்சக்கணக்கான ரூபாய் இலாபம் அடைகிறார். இந்த வேலையைச் சர்க்காரே செய்தால், அந்த

25th February 1969] [திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி]

புத்தகத்தில் ஒருவித கோளாறும் இல்லாமல் பிரசுரம் செய்யலாம். மேலும், ஒரு ஆசிரியர் உழைப்பால் வரும் லாபத்தை—சர்க்கார் பிரஸ் மூலமாக பிரின்ட் செய்து வெளியிட்ட புத்தகத்தால் வரும் இலாபத்தை—சர்க்கார் ஒவ்வொரு வருடமும் எல்லா ஆசிரியர்களுக்கும் போனஸ் மாதிரி கொடுக்கலாம் என்று சொன்னது உண்டு. பின்னால், போனஸ் மாதிரி கொடுக்க வேண்டுமென்று சொன்ன திட்டம் இன்னும் வரவில்லை. இப்போது இருக்கும் சர்க்கார் இதை கொஞ்சம் கவனிப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். உடனே, இலாபம் வராமல் இருக்கலாம். ஆனால், நாளாவட்டத்தில் வரும் இலாபத்தை ஆசிரியர்களுக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுப்பது நியாயம் என்பதை கவனிக்க வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, 7-வது பக்கத்தில்,

it has been stated—“The Government have granted relief in respect of house-rent to Government servants serving in Madras City who are not at present eligible either for Madras House Allowance or for House Rent Allowance under the House Rent Allowance Scheme An amount of Rs. 2.30 lakhs has been allotted for this.

அடிக்கடி நான் ஆசிரியர்களைப்பற்றிப் பேசுவதற்குக் காரணம் என்ன என்று கேட்டால் ஒரு தத்துவத்தை சர்க்கார் இன்னும் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. தமிழ் நாட்டிலும் சரி, மற்ற நாட்டிலும் சரி, சர்க்காரிடம் முழுப் பொறுப்புடன் உள்ள வேலை கல்வி. அந்த கல்வியைச் செய்பவர்கள் ஆசிரியர்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்கள் என்ற கொள்கையை இன்னும் சர்க்கார் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. ஆசிரியர்கள்தான் 100-க்கு 100 சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்கள். ஆசிரியர் ‘Government servants’ என்று இந்த நிலை நீடித்து வருகிறது என்று சுட்டிக்காட்டி இருக்கிறேன். ஆனால், இப்போது சம்பளம் கொடுக்கும் நிலை மாறி இருக்கிறது. இப்போது சம்பளம் பூராவுமாக சம்பளம் கொடுக்கும் நிலை வந்த பிற்பாடும் கூட அவர்கள் ஏதோ உதவி பெறும் பள்ளிகளில் வேலை செய்கிறார்கள் என்ற எண்ணத்தில் இருக்கிறார்கள். பள்ளிகள்தான் உதவி பெறுகின்றனவே தவிர, ஆசிரியர்கள் உதவி பெறவில்லை. சர்க்கார் சம்பளமே வாங்குகிறார்கள். ஆசிரியர்கள் சர்க்காரில் நேரடியாக சம்பளம் வாங்குகிறார்கள். இந்த Supplementary Budget “Government Servants” என்ற வார்த்தை ரொம்ப இடங்களில் போடப்பட்டு இருக்கிறது.

இந்த உப மான்யக் கோரிக்கையில், இப்போது house rent allowance வீட்டு வாடகைப்படி யார்யாருக்கு இது வரையில் இல்லையோ அவர்களுக்கு ரூ. 2 இலட்சத்து சொச்சம் சர்க்கார் ஊழியர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டு இருக்கிறது. ஆனால் 1946-லிருந்து சென்ற 22 வருஷ காலமாக கேட்டுக்கொண்டு வரும் இந்த உதவி பெறும் பள்ளிகளில் வேலை செய்யும் ஆசிரியர்களுக்கு வீட்டு வாடகைப்படி தரப்படவில்லை. 22 வருஷ காலமாக வீட்டு வாடகைப்படி கொடுக்கப்படாத ஆசிரியர்களுக்கு இப்போது கொடுக்கப்பட்டு இருக்கிறது என்ற வார்த்தைகள் இருக்கக்கூடாது.

[திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி] [25th February 1969]

என்று நான் கேட்கிறேன். இதை அடுத்த பட்ஜெட் என்று வைக்காமல், கல்வி அமைச்சர் கவனத்தில் கொண்டு, கூடிய சீக்கிரம் கொடுப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, 13-வது பக்கத்திலே,

it is stated—" Additional posts of Divisional Inspectors of Schools for the administration of the District Board Schools taken over by the Government have been sanctioned. The extra cost involved is Rs. 70,000 per annum recurring "

கனம் சங்கரலிங்கம் இதைப்பற்றி சொன்னார்கள். டிஸ்ட்ரிக்ட் போர்ட் நிர்வாகத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்ட பள்ளிகள் இன்னும் சர்க்கார் பள்ளிகளாக கருதப்படவில்லை. அவர்களுக்கு அதிகப்படி சலுகைகள் இருக்கலாம் எப்படி இருந்தாலும் சரி, அக் கொள்கையை இப்போது இருக்கும் சர்க்கார் கவனிக்க வேண்டும். இன்ஸ்பெக்டர்களை அதிகப்படுத்தி கொண்டு போக வேண்டிய நிலை என்ன? அப்படியே அதிகப்படுத்தி கொண்டுவந்த போதிலும், ஆசிரியர்கள் எழுதி அனுப்புகிற அப்பீலுக்கு 2-3 வருஷம் ஆனாலும் பதில் வருவது இல்லை. ஆபீசிலே இருப்பவர்கள் வேலை செய்ய வில்லையா? அப்படிச் சொல்ல முடியாது. ஆங்கிலேயர் காலத்திலிருந்து 'ரொடின் ஸ்டேட்மெண்ட்' என்று சொல்லிக் கேட்கிறார்கள். உபயோகமற்ற விஷயங்களை வராவாரம் தேதிவாரியாக எழுதி அனுப்பி வைக்கிறார்கள். அந்த 'ஸ்டேட்மெண்டை' எல்லாம் ஒதுக்கி விட்டு, இப்போது இந்த சர்க்காருக்கு என்ன 'பாலிசி' அதன்படி சர்க்காருடைய நோக்கம் என்ன, சர்க்காரால் எப்படிப் பொதுமக்கள் பயன் பெறுகிறார்கள் என்ற அடிப்படையில் அந்த ஆபீசு வேலையைத் திருத்த வேண்டிய கடமை உண்டு.

போன பட்ஜெட் விவாதத்தின்போது அரசாங்கத்தால் கொடுக்கப்பட்ட சலுகைகள் கூட இன்னும் ஆசிரியர்களுக்கு வந்து சேரவில்லை. ஒரு வருஷத்திற்கு மேல் ஆகிறது. காலம் சென்ற முதலமைச்சர் அவர்கள் எவ்வளவு அழகாக இந்தச் சபையிலே தெரிவித்தார்கள். 1-4-1955-க்கு முன்பு ரிட்டையர் ஆன ஆசிரியர்களுக்கும் பென்ஷன் உண்டு என்று சொல்லி அப்படியே ஆசிரியர் குலமே அவருக்கு என்றைக்கும் கட்டுப்பட்டதாக இருக்கும்படியான ஒரு நிலைமையைப் பார்த்தோம். அது இன்றைக்கு நடக்கிறதா என்றால் இல்லை. 70 வயது, 80 வயதுக்கு மேற்பட்ட ஆசிரியர்கள் இன்னும் பென்ஷன் கிடைக்காமல் இருக்கிறார்கள். மாதக்கணக்காக எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒரு வருஷம் கூட ஆகிவிட்டது என்று நினைக்கிறேன். இது வரையிலும் அவர்களுக்கு பென்ஷன் கொடுக்கப்படவில்லை. இப்படிப்பட்ட நிலையில் டிவிஷனல் இன்ஸ்பெக்டர்களையும் எஜுகேஷன் டிபார்ட்மெண்டையும் expand செய்து கொண்டு போவதிலே என்ன பொருள் இருக்க முடியும்? ஒரு சின்ன விஷயத்தில் சொல்லப்பட்ட சலுகையைக் கொடுக்க முடியவில்லை என்றால் எதற்காக இத்தனை பேர் அதிகாரிகள் இருக்கவேண்டும்? பென்ஷன்

25th February 1969] [திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி]

கொடுக்கவேண்டும் என்று ஒரு ஜி. ஓ. போடப்பட்டது. அந்த ஜி.ஓ.-வை அமுல்படுத்த இத்தனை மாதமாகியும் முடியவில்லை என்றால் எதற்காக இத்தனை இன்ஸ்பெக்டர்கள், நூற்றுக் கணக்கான அதிகாரிகள், ஆயிரக்கணக்கான குமாஸ்தாக்கள் எல்லாம் இருக்க வேண்டும்? ஒரு பெரிய டைரெக்ட்ரேட் ஆப் எஜுகேஷன், 8, 10 மாதமாகியும்கூட ஏன் ஜி.ஓ.-வை அமுலுக்கு கொண்டு வர முடியவில்லை. ஜில்லா ரீதியில் இருக்கிற ஆபீசர்களுக்கு இன்னும் மனம் மாற்றம் ஏற்படவில்லையா? மந்திரிசபையில் ஏற்பட்டிருக்கிற மனமாற்றத்தைப் போல் அவர்களுக்கு ஏன் இன்னும் மனமாற்றம் ஏற்படவில்லை? மனமாற்றம் ஏற்படவில்லை என்றால் அவர்களுக்கு எல்லாம் ஏன் ஒரு ரிப்ரஷர் கோர்ஸ் மாநிரி வைத்து நடத்தக் கூடாது என்று கேட்க ஆசைப்படுகிறேன். ஆங்கிலேயர் காலத்திலே ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்ட இந்தத் தேவையற்ற ஸ்டேட்மெண்ட்ஸ் போடுகிற வேலையை வர்பஸ் வாங்க வேண்டும். இப்போதைய விதிமுறைகளை எல்லாம் எப்படி எப்படி திருத்தி ஓல் சௌகர்யமோ அப்படி யெல்லாம் திருத்தி அமைக்க ஏன் முடியாது? இன்றையதினம் இவைகளைச் செய்யாமல் இன்ஸ்பெக்டர்களை மட்டும் அதிகப்படுத்திக்கொண்டே போவது என்பது எப்படி இருக்கிறது என்றால், பயிர் இல்லாத இடத்தில் வேலையைப் பலப்படுத்துவது போல் தான் இருக்கிறது. பணத்தை சரியான முறையில் செலவழிக்கின்றார்களா இல்லையா என்று பார்க்கத்தான் ஆடிட்டர்களை வைத்து விட்டோம். இந்த நிலையில் இன்ஸ்பெக்டர்களுக்கு இதிலே என்ன வேலை இருக்கிறது? இப்படி இருக்கும் நிலையை மாற்றி இந்த இன்ஸ்பெக்டர்களில் சரிபாதி பேரையாவது வெல்பேர் இன்ஸ்பெக்டர்கள் என்று வைத்து ஒவ்வொரு பள்ளிகளிலும் இருக்கிற ஆசிரியர்களையும் போய்ப் பார்த்து அவர்களுக்குச் சேரவேண்டிய சலுகைகள் எல்லாம் வந்து சேர்ந்ததா என்று பார்க்கும்படி வைக்கலாம். நிர்வாகத்திலே உள்ளவர்கள் ஆசிரியர்களுக்கான சலுகைகளைத் தருகிறார்களா இல்லையா என்று பார்க்கும்படி சொல்லலாம். அவர்கள் சலுகைகள் கொடுக்காவிட்டால் எப்படி கொடுக்கச் சொல்லலாம் என்பது பற்றி பார்ப்பதற்கு இன்றைக்கு இருக்கும் 500 இன்ஸ்பெக்டர்களில் 250 பேரையாவது நியமிக்கலாம். பாக்கி இருப்பவர்களை சரித்திரம், பூகோளம், இன்னும் சமூக பாடம் ஆகியவற்றை எப்படி நன்றாகச் சொல்லிக் கொடுக்கலாம் என்பதைக் கற்றுக் கொடுக்க இன்ஸ்டிடியூட் ஆப் எஜுகேஷன் என்று வைத்திருக்கிறார்களே அதிலே டிரெயினிங் கொடுத்து அந்தப் பாடத்தை சரியாக சொல்லிக் கொடுக்க வைக்கலாம். ஏற்கனவே கணக்குப் பார்க்க ஆடிட்டர்களை வைத்துவிட்டோம் கல்வி இலாக்கா அதிகாரிகள் இனி இப்படிப்பட்ட காரியங்களில் தான் ஈடுபடவேண்டும். இதிலே கல்வி அமைச்சர் ஆதரவு வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து 'இன் சர்வீஸ்' டிரெயினிங் பற்றியும் ஒன்றைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

[திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி] [25th February 1969]

இந்த விஷயத்தில் சில ஜில்லாக்களில் பெரிய தப்பு செய்து இருக்கிறார்கள். டிரெயினிங்கில் இருப்பவரை அழைத்து 'அப்பா உன் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. சர்ட்டிபிகேட் புத்தகத்தைப் பார்த்தேன், அதில் உன் மார்க்குகள் சரியாக இல்லை. எம்.பி.எஸ்.சி-க்கு தேவையானதும் எலிஜிபிலிட்டிக்கு தேவையானதுமான மார்க்கு இல்லை, உன் மார்க்கு குறைந்திருக்கிறது' என்று திரும்பப் போகச் சொல்கிறார்கள். இந்த ஆசிரியர்களைப் பொறுத்தவரை அவர்கள் எல்லாம் ஹையர் கிரேட் ஆசிரியர்களாக இருந்து பிறகு சேகண்டரி ஆசிரியர்களாகக்கூட போகலாம் என்று கெஜட்டி-லேயே இருக்கிற மார்க்கு வாங்கியவர்கள். பல்வேறு ஜில்லாக்களில் இருக்கிற அதிகாரிகள். இதைப் பல்வேறு வகையில் அர்த்தம் செய்துகொள்வதாலேயே இந்தக் கஷ்டம் ஏற்படுகிறது. இந்த ஜி.ஓ.-வை இப்படித்தான் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்று சொல்கிற வகையில் இவர்களை யெல்லாம் கோவார்டினைட் செய்து மூன்று மாதத்திற்கு ஒரு மாநாடு ஏன் நடத்தக்கூடாது என்றும் கேட்க விரும்புகிறேன். கவர்னர்கள் மாநாடு, கலெக்டர்கள் மாநாடு என்று நடப்பதைப்போல் ஜில்லா கல்வி அதிகாரிகள் மாநாடு என்று மூன்று மாதம் ஒரு முறை கூட, நாங்கள் போட்ட ஆர்டருக்கு இப்படித்தான் அர்த்தம் செய்ய வேண்டும் என்று எடுத்துச் சொல்லி அதன் மூலம் ஒரு ஆசிரியருக்கும் ஹானி ஏற்படாமல் இந்த அரசாங்கம் செய்யவேண்டும் என்றும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

இப்போது ராஜிநாமா செய்துவிட்டுப் போன கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் என்ன சொன்னார் என்றால் ஆசிரியர் ஒவ்வொருவருக்கும் உனக்கு இன்னின்ன சம்பளம் இன்னின்ன வசதிகள்; இன்னின்ன திட்டங்கள்; இன்னின்ன கட்டுப்பாடுகள் என்று போட்டு அதன்படி நடக்க வேண்டும் என்று கொடுத்து விட்டால் அதன்படி நல்லது என்று சொன்னார்கள். அப்படியானால் ஆசிரியர் அப்பீல் குறையும். ஆனால் இன்றைக்கு நிலைமை என்ன என்றால் எத்தனை தபால் எழுதினாலும் கல்வி அதிகாரிகளிடமிருந்து எந்த பதிலும் வருவதில்லை. அப்பீல் போட்டாலும் பதில் இல்லை. பிறகு கவர்மெண்டுக்கு அப்பீல். இப்படி பல்வேறு நிலையில் தேவையற்ற கரஸ்பாண்டெண்ட்ஸ் இருப்பதை எல்லாம் விட்டால்தான் ஆசிரியர்கள் சரியாக வேலை செய்ய முடியும். அவர்களுக்கு சில வருஷமாக இப்படிப்பட்ட சில்லரைத் தொந்தரவுகள் அதிகமாக இருப்பதை நாம் உடனடியாக நீக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு எல்லாம் இன்னின்ன சம்பளம் இருக்க வேண்டும். இன்னின்ன இன்கிரிமெண்ட் இருக்கவேண்டும் என்று ஒரு பக்கத்தில் போட்டுக் கொடுக்க வேண்டும். இந்த மந்திரி சபையில்கூட இன்னும் டெபுடி மந்திரிகள் பார்லிமெண்ட் செக்ரட்டரிகள் எல்லாம் போடுவதாக இருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். தற்போது இருக்கிற கல்வி அமைச்சருக்கு கல்வியோடு பல்வேறு இலாக்காக்கள் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த நிலையில் அவர் இந்தக் குறைபாடுகளையெல்லாம் எப்படி பார்க்க முடியும். இந்தக் கல்வியால்தான் இந்த தேசமும் நம் மாநிலமும் முன்னுக்கு வா

25th February 1969] [திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி]

வேண்டும் என்ற எண்ணமானது இந்தச் சர்க்காருக்கு உண்டு. ஆனால் இதைச் செய்வதற்கு பலர் வேண்டும். எனவே மந்திரி சபையை பெரிதாக்க முதலமைச்சர் அவர்கள் தயங்கவே கூடாது என்று கேட்டுக் கொண்டு கல்னி அமைச்சராக தற்போதைய அமைச்சரே இருக்க வேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

MR. CHAIRMAN: The hon. Member will please confine himself to the items in the Supplementary Estimates.

THIRU G. KRISHNAMOORTHY: I am strictly speaking only under those items, Sir.

Next, it is stated at page 30 of the Supplementary Estimates as follows:—

“The Government have allowed a minimum pension of Rs. 20 per mensem to pensioners of the erstwhile Pudukottai State and to other Government servant drawing Compassionate allowance of less than Rs. 20 per mensem and to those who receive family pension of less than Rs. 20 per mensem.”

இதிலே எனக்கு என்ன சந்தேகம் என்றால் 1—4—1962 முதல் ஆசிரியர்களின் குடும்பத்திற்கு பேமினி பென்ஷன் என்று கொடுக்கப்படுகிறது. அந்த ஆசிரியர் காலமானால் அவர் மனைவியோ, சட்ட வாரிசோ பென்ஷன் வாங்க முடியும். அதற்கும் பல்வேறு சட்ட திட்டம் இருக்கிறது. 10 வருஷம் தான் அதிகப்பட்டசமாக வாங்க முடியும். அவர் ரிடையராகி 5 வருஷம் கழித்து இறந்தால் அடுத்த 5 வருஷத்திற்குத்தான் பென்ஷன் வாங்க முடியும். அதற்கும் அவர் 20 வருஷம் சர்வீஸ் உள்ளவராக இருந்திருக்க வேண்டும். இப்படி அநேக சட்ட திட்டங்களுக்கு கட்டுப்பட்டு வருஷத்திற்கு 2, 3 பேர் தான் வாங்க முடியும். அதிலும் ஆசிரியர் உயிருடன் இருந்திருந்தால் என்ன பென்ஷன் வாங்க முடியுமோ அதில் பாதி தான் வாங்க முடியும். விதி. ஆசிரியர் உயிருடன் இருக்கும் போதே ரூபாய் 10-க்கும் குறைவாகத்தான் பலர் பல வருடம் வாங்குகிறார்கள். இதைப்பற்றி நான் ஏற்கனவே பல முறை சொல்லி இருக்கிறேன். எனவே இப்படிப்பட்டவர்களுக்கும் இந்த திட்டம் பொருந்தமா என்று சர்க்கார் சிவரம் தெரிவித்தால் நான் அதற்காக நன்றி சொல்ல கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

1—4—1965-க்கு முன்பு ரிட்டையர் ஆன காலேஜ் டீச்சர் களுக்கும் பென்ஷன் உண்டு என்று ஜி.ஓ. போட்டிருக்கிறார்கள். இப்படி 2, 3 பேர்தான் இருக்கிறார்கள். மற்றும் 70, 80 வயதில் உள்ளவர்கள் ஒருவரும் பென்ஷன் வாங்கவில்லை. அதில் 3 பேர் இறந்து விட்டார்கள். அவர்கள் எல்லாங்கூட தங்களுக்கும் கொஞ்சம் பென்ஷன் கிடைக்கும் என்று நினைத்தார்கள். அதற்காக சர்க்காரும் ஒன்று செய்தார்கள். நிதி இலாக்காவிலே இருந்து அதற்கு ஒரு ஆர்டர் போட்டு அவர்களுக்கு எல்லாம் சர்வீஸ்

[திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி] [25th February 1969]

ரெஜிஸ்டர் இல்லை என்று சொன்னாலும் 20 ரூபாய் பணத்தை பென்ஷனை உடனே கொடுத்து விடுங்கள் என்று. அதையாவது கொடுக்க வேண்டாமா? இன்னும் அவர்களுக்குப் பணம் கொடுக்கப்படவில்லை. அந்த ஆசிரியர் ஒரு சர்ட்டிபிகேட் கொடுத்தால் அதை வைத்துக்கொண்டு ரூ. 20 பென்ஷன் கொடுக்கவேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கடைசியாக இந்த லாட்டரி சீட்டு பற்றி போட்டிருக்கிறார்கள். சேன்னை சர்க்கார் நடத்துகிற இந்த லாட்டரி சீட்டு பற்றி ரொம்ப நாளைக்கு ஓடாது என்று பலர் நினைக்கிறார்கள். என்னுடைய எண்ணம் என்னவென்றால் இது ரொம்ப நாளைக்கு ஓடும். இது நமக்குள் இருக்கிற ஒரு சூதாட்ட instant ஐக் கிளப்பி விடுகிறது என்று சொல்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லாம் முக்கியமான ஒன்றை மறந்துவிட்டார்கள். லாட்டரி சீட்டு சூதாட்ட இன்ஸ்டிங்க்டை கிளப்பினால் இது அபிமானம் செய்வ பத்தியையும் வளர்த்து விட்டது. சீட்டு வாங்கும்போதே தெய்வ பக்தியோடு தான் வாங்குகிறார்கள். 20-ம் தேதி வரை அந்த தெய்வத்தினிடத்திலே வளருகிற பக்தி இருக்கிறதே, அதைச் சொல்ல முடியாது. ஆயிரக்கணக்கில் செலவழித்து மாரல் கிளாஸ் வைத்து நடத்தினால் கூட, இவ்வளவு தெய்வ பத்தியை யாரும் உண்டாக்க முடியாது. அந்த அளவக்கு இந்த லாட்டரி சீட்டு பொதுமக்களிடத்திலே தெய்வ பத்தியை வளர்த்துவிட்டிருக்கிறது. அந்த தெய்வ பக்தி குலுக்கல் நடத்துகிற டிடத்திற்குப் போகிற போது அசாதாரணமாக அதிகிறது. அப்படியே பரிசு விழாவிட்டாலும் கூட, 'அது நம்முடைய தப்பு அல்ல தெய்வம் நின்று தான் கொடுக்கும். ஆகவே அடுத்த தடவை வாங்கிப் பார்க்கலாம்' என்று வாங்குகிறார்கள். இந்த பக்தி இன்னும் வளர வேண்டும் என்பதே என் அவா.

ஐனங்களிடம் போய் குருதட்சணை கொடு என்று கேட்டால் கொடுக்க மாட்டார்கள் என்று பலர் எண்ணுகிறார்கள். ஆனால் 1 ரூபாய்தானே என்று சீட்டு வாங்குகிறார்கள். அப்படியே அதற்கும் கொடுப்பார்கள். எப்படியும் இந்தப் பணம் எல்லாம் சர்க்காருக்குத்தானே வருகிறது? அவர்களும் இதை நல்ல விதத்தில்தான் பயன்படுத்துகிறார்கள். ஆகவே இந்த தெய்வ பத்தியை வளர்க்கும் இந்த லாட்டரி சீட்டு திட்டத்தை நான் ஆதரிக்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN: There are four more speakers. So, the speakers may be very brief in their speeches.

திரு. டி. கே. சுப்பையா: தலைவர் அவர்களே, துணை மானிய கோரிக்கையின் பேரில் ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

இன்றைய தினம் மின்சார போர்டு வட்டி கூட கொடுக்க முடியாத நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அது எவ்வாறு இருந்தாலும், மின்சார போர்டு நல்ல முறையில் இயங்கவேண்டும். எங்கு பம்பு

25th February 1969] [திரு. டி. கே. சுப்பையா]

செட்டு வாங்கி கட்டிடம் கட்டி வைத்திருக்கிறார்களோ, அங்கே அவர்களுக்கு மின்சாரம் வழங்கப்படாமல் இருக்கிறது. உதாரணமாக முடிக்கொண்டானில் 15 பேர் மின்சார மோட்டார் வாங்கி வைத்து கட்டிடம் கட்டி வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு மின்சார இணைப்பு தரப்படவில்லை. அதே சமயத்தில் புள்ளம் பாடியில் தண்ணீர் இல்லாமல் காயும்போது, அவர்களுக்கு மின்சாரத்தைக் கொடுக்க மின்சார போர்டு ஏற்பாடு செய்யவில்லை பக்கத்து கிராமத்தில் மின்சார மோட்டார், கட்டிடமோ தயாராவதற்குள் அந்தப் பகுதிக்கு மின்சாரம் கொடுக்க ஓயர் சம்பம் நட்டு வைத்திருக்கிறார்கள். எவ்வளவு சாமான்கள் (materials) வாங்கிக் குவித்தாலும், மின்சார இணைப்பு கொடுத்து இயங்கும்போது தான் விவசாயத்தில் வருமானம் வருகிறது. ஆகவே இதைப் பரிசீலனை செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். மல்லூர் கிராமத்தில் 1964-65-ம் வருடத்திலிருந்து 18 பேர் மோட்டார்கள் வாங்கி வைத்துக்கொண்டு, இன்னமும் மின்சார இணைப்புக்காக காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எத்தனையோ முறை இந்த மாமன்றத்திலும் சொல்லியாகி விட்டது. வட்டார வளர்ச்சி குழுவினும் தெரிவித்தாகி விட்டது. எந்தவிதப் பயனும் இல்லை. இந்த மாதிரி தேங்கி விருப்பதை மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் நல்ல முறையில் பரிசீலித்து மின்சார இணைப்பு கொடுப்பதை துரிதப்படுத்த வேண்டும் என்று மீண்டும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

5-40
p.m.

அடுத்தபடியாக இந்த நிதி வசூல்களைப் பற்றி சிறிது கவனம் செலுத்தவேண்டும். நான் ஏற்கனவே இந்த மன்றத்தில் தெரிவித்திருக்கிறேன். உலகத் தமிழ் மாநாட்டுக்காக திருச்சி ஜில்லாவில் 33 லட்ச ரூபாய் வசூலாயிற்று. ஆனால் கணக்கு 24 லட்ச ரூபாய்க்குத் தான் கொடுத்தார்கள். இந்த 24 லட்ச ரூபாயும் ஒரு வருட காலமாக தேங்கிக்கிடக்கிறது. காரணம் என்ன? வசூல் செய்யும் போது எதற்காக வசூல் செய்கின்றோம் என்ற எண்ணம் இல்லாமல் மக்களை வாட்டி வசூலித்த பணம். அந்தப் பணம் உலக தமிழ் மாநாட்டிற்கு திருச்சி ஜில்லாவிலிருந்து வந்து உபயோகப்படுத்தப் பட்டதா என்றால் இல்லை. மக்களிடமிருந்து வசூலித்த பணத்தை வாங்கி வைத்துக் கொண்டு அது உபயோகப்படுத்தப்படாமல் தேக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த வசூலில் வேறு மோசடி, சூது நடந்திருக்கிறது என்று சொன்னேன். போர்லி, இரண்டு விதமான டிக்கட் இருக்கிறது என்று காட்டினேன். இன்றைய முதலமைச்சர் கூட அந்தக் காகிதம் என்னிடத்தில் தான் இருக்கிறது என்று சொன்னார். அதை அவர் பரிசீலனை செய்ததாகத் தெரியவில்லை. இம்மாதிரி வசூலிக்காமல், மக்கள், பேரில் வரி போட்டிருந்தாலும் நன்றாக இருந்திருக்கும். அதிகாரிகள் துஷ்பிரயோகம் செய்து பலவிதமாக வசூல் செய்திருக்கிறார்கள். சரியான புள்ளி விவரம், வசூல் கணக்கு கொடுக்கப்படவில்லை. 24 லட்ச ரூபாய் அப்படியே தேங்கி இருக்கின்ற நிலைமையை பார்க்கவேண்டும். இந்த நிலை தேசத்தில் வளருவதை அமைச்சரவை பரிசீலனை செய்யவேண்டும்.

[திரு. டி. கே. சுப்பையா]

[25th February 1969]

அடுத்தபடியாக கேள்விகள் கேட்கும்போது, இந்த அவையில் உறுப்பினர்களாகிய நாங்கள் மிகவும் பொறுப்புடன் கேள்விகளை கேட்கிறோம். அண்மையில் அமைச்சர் அவர்களை நான் கேட்ட கேள்வி :—

“இப்போதுள்ள விதிகளின்படி மேலவை அங்கத்தினர்கள் எங்கு வாசம் செய்கிறார்களோ, அந்தப் பகுதி பஞ்சாயத்து யூனியன் கூட்டத்திற்கு செல்லுகிறார்கள். அவ்வாறு இருக்க, இந்த இடத்தில் மட்டும் ஏன் விதிவிலக்கு இருக்கிறது என்று அறிய விரும்புகிறேன்”

என்பதாகும். அதற்கு மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் அளித்த பதில் என்ன? “பஞ்சாயத்து யூனியன் நடவடிக்கைகளில் கலந்து கொள்ளுவது என்பதும் ஆசிரியர் மாற்றல் குழுவில் கலந்து கொள்வதும் தனித்தனியான நிலைகள். உறுப்பினர்கள் அந்தக் குழுவிலும் இடம் தேவையில்லை என்றால், அதை எடுத்துவிட ஆலோசிப்போம்” என்று பதிலளித்தார். அமைச்சர் அவர்கள் இந்த அவையை எடுத்துவிடவேண்டும் என்றாலும் எடுத்துவிடலாம். இதெல்லாம் நல்ல பதில்தான் என்று தாங்கள் தீர்மானிக்க வேண்டும்.

மாண்புமிகு திரு. எம். முத்துசாமி : எந்தவிதமான தவறான நோக்கத்தோடும் சொல்லப்பட்ட பதில் அல்ல என்பதை கவனத்தில் கொள்ளும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மிஸ்டர் சேர்மன் : எந்த டிமாண்டில் இந்த விஷயம் வருகிறது. இது கவர்னர் உரையின் பேரிலான விவாதம் அல்ல எது வேண்டுமானாலும் பேசுவதற்கு.

திரு. ஏ. ஆர். தாமோதரன் : ஆசிரியர்கள் பென்ஷன் என்ற தலைப்பில் கொள்ளலாம்.

திரு. டி. கே. சுப்பையா : அமைச்சர் அவர்கள் குறைகளைக் கவனிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக திருச்சி மாவட்டத்தில் கருப்பிலாக கட்டளைப் பகுதியில் ஏரிகளுக்குத் தண்ணீர் வருவதற்காக அருங்கால் டையின் குறுக்கே அணைக்கட்டுவதாக தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பொது மராமத்து இலாக்கா சம்பந்தப்பட்டமட்டில், அதே பகுதியில் ஆர்.சி. டிவிஷன் என்ற இலாக்காவில் அதே சுக்கான் ஏரிக்கு வருவதற்கு 20 லட்சம் ரூபாயில் திட்டம் போட்டு அனுப்பியிருக்கிறார்கள். ஆகவே இந்த இரண்டையும் ஒருங்கிணைத்துப் பார்க்கவேண்டும். இந்தத் திட்டம் வேறு, அந்தத் திட்டம் வேறு என்றால் ஆட்சேபணை இல்லை. ஆனால் ஒரே இடத்திற்கு இரண்டு செலவு ஏற்படாமல் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அந்த நிலையை உருவாக்கினால் தான் மக்களிடத்தில் நம்பிக்கை ஏற்படும் என்ற கருத்தைத் தெரிவித்துக்கொண்டு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

* THIRU A. R. DAMODARAN : Mr. Chairman, I rise to generally welcome the Supplementary Demands that have been placed before the Members of this House for their approval, and,

25th February 1969] [Thiru A. R. Damodaran]

particularly the decision of the State Government to increase the dearness allowance of all its employees in line with Central Government rates. Of course, to many it may appear a normal feature but I may inform the Members of this House that there are other States where such parity has not been afforded and, therefore, the Tamil Nadu Government deserve particular commendation for having done so in respect of its employees.

I note that a sum of Rs. 9.72 crores is being granted as a loan by the Tamil Nadu Government to the State Electricity Board to clear arrears of interest accruing to the Government of Tamil Nadu. Now, I fully realise that these interest charges have already been debited in the commercial accounts of the State Electricity Board and, therefore, I shall not lay the charge that the State Electricity Board has not been able to earn even the interest accruing to the Tamil Nadu Government. I have one point of view which I should like the Tamil Nadu Government to consider. I think it is not in the interests of the State Electricity Board to receive loans from the Government of Tamil Nadu for this particular purpose for the simple reason that in addition to the large amount that has already been advanced to the State Electricity Board, this would only constitute an additional burden in that interest would be payable on this amount also. I would only repeat the suggestion that I made during the last Budget discussion that the consumption tax levied by the Tamil Nadu Government on consumption of electricity which fetches a revenue of more than Rs. 9 to 10 crores per annum may very well be transferred to the State Electricity Board itself so that it need not find a receipt in the State Budget and be given as capital loan to the State Electricity Board. If this is done, the State Electricity Board will be able to earn an additional amount of nearly Rs. 9 to 10 crores, if I remember correct from what idea I had of last year's budget and this would enable it to pay at least the interest charges to the Government of Tamil Nadu without having to receive capital loans on this account.

I note that demands have been made under Sales Tax for increase of staff for checking of tax evasion. I have often wanted to invite the attention of the Finance Minister and the Revenue Minister to an evasion that is going on practically under their very noses around the City of Madras. The Kerosene Control Order was issued some time in the year 1965 to conserve the use of kerosene to genuine users and to prevent its misuse in lorries and buses and very strict orders have been passed by the Government of Tamil Nadu stating that persons who thus misuse kerosene as automotive fuel are liable to prosecution and are also liable to go to jail for three years. I do not know if it has ever struck the attention of the members of the staff of the Commercial Tax Department to go along the trunk road from Madras to Tambaram where they would see 34 kerosene shops having filtering arrangements with funnels, etc. and selling kerosene straight to lorries plying on the highways. If the citizens of

[Thiru A. R. Damodaran] [25th February 1969]

Madras are not able to get kerosene at 70 Paise per litre and if the citizens of our districts are also going to have very serious kerosene shortage in view of the failure of tanker supply in Madras, not a little of it is due to the misuse of kerosene that is going on in our State. As a member of the trade and as the President of the Federation of Petroleum Dealers, I may assure the Minister that I am not speaking for the sake of effect. I fully estimate that over 70 to 80 lakhs of rupees is being lost at a very conservative estimate by this Government in the misuse of kerosene as high speed diesel oil. I hope that very serious steps will be taken to see that all these shops which are openly selling on the trunk road—the Hon. Minister can find it out even this evening as by to-morrow they may disappear temporarily—are removed. I think the Hon. Minister will be able to know for himself that this poses a very serious problem and since I am interested that any tax that is legitimately levied on automotive fuel which is Rs. 100 per kilo litre for high speed diesel should be realised by the Government of Tamil Nadu, I hope that immediate action will be taken by the officers of the Commercial Tax Department to stop this very nefarious practice. I note under a particular grant that the Corporation of Madras has been given loans for the improvement of private roads, etc. I am very glad, Sir, that I have been given an opportunity to congratulate his Worshipful Mayor of Madras for the extraordinary campaign he has inaugurated ever since he took over office in trying to remove unauthorised encroachments. Even the Hon. the Minister for Finance finds some hesitation in removing encroachments in other parts of our State. The Hon. Minister said that it had political overtones, that he would not get the co-operation of the political parties in removing the hundreds and thousands of encroachments in our State. When we know that the term of office of the Worshipful Mayor is only one year, I am all the more happy that he should have had the outstanding political courage to remove the very many encroachments in the City of Madras. I think, Sir, it is the duty of all members of this House to whatever political party they may belong to support as public spirited citizens the very courageous task that he is performing in Madras. I assure you, Sir, if at all I mention this, it is only to bring to the notice of the House that there are still thousands of public spirited citizens who are not politically motivated and who are deeply grateful to the Worshipful Mayor for displaying such political courage.

Sir, there is only one other matter on which I would like to say a few words and that is under the grant for Police, I find that some provision has been made for the creation of a special squad in Thanjavur district in connection with the investigation and prosecution of cases in connection with the Kilvenmani tragedy. Sir, I think additional amount is required because I believe that in the very estranged conditions that exist in Thanjavur district, we must not only create this temporary force but we require an

25th February 1969]

extra squad of police, or special police if necessary, to keep constant vigil over the happenings in that district until the agrarian situation is fully under control. In this I am not suggesting that the Government of Madras should convert itself into a Police Government or a Police Raj but in view of the happenings in that district and in view of the political tensions that are prevailing there, in view of the fears and anxieties not only of landowners but also of the tenants who may be at the mercy of some rowdy elements in some villages, I make a special plea to the Government of Madras to create a special police squad in Thanjavur district to give the affected people larger police help so that it will be possible to restore some amount of tranquility and peace in that area.

Thank you, Sir.

திரு. எம். எத்திராஜுலு : தலைவர் அவர்களே, துணைமான்ய கோரிக்கையின் மீது பேசுவதற்கு முன்பாக, இப்போது அமைந்திருக்கின்ற புதிய அமைச்சரவையை நான் மனதார வரவேற்றுப் பாராட்டுகிறேன். ஏனென்றால், நேற்றைய தினம் சட்டமன்றத்தில் முதலமைச்சர் அவர்கள் பேசுகின்ற நேரத்தில் 'பின்தங்கிய சமுதாயத்தில் பிறந்த நான் அந்த சமூகத்திற்கான எல்லா வித பொறுப்புகளையும் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறேன்; பிற்பட்ட சமுதாயத்தில் இருக்கக்கூடிய குறைகளையும், அவர்களுக்கு ஏற்படுகின்ற கஷ்டங்களையும் நான் இருக்கின்ற வரையில், என்னால் இயன்ற வரையில் போக்குவதற்கு உதவி செய்வேன்' என்று பகிரங்கமாக குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அதைப் பத்திரிகையில் படித்து மிக்க மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். வயதில் இளையவரான அவர், 'ஒடுக்கப்பட்டுக் கிடக்கின்ற பின்தங்கிய சமுதாயத்திற்கு என்னுடைய உதவி நிச்சயமாக இருக்கும். அதைப் பற்றி கவலைப்படத் தேவையில்லை' என்று சொன்னதைப் பார்த்து பாராட்டாமல் இருக்க முடியவில்லை.

அடுத்த படியாக, இந்த உபமான்யக் கோரிக்கை அரசியல் சட்டப்படி வருடா வருடம் வந்துகொண்டிருக்கிறது. நாம் முதன்முதலில் வரவு செலவுத் திட்டத்தை சட்டமன்றத்தில் சமர்ப்பித்து, அதற்கான ஒப்புதலைப் பெற்று, அதிகப்படியான செலவுகளுக்கு, இரண்டாவதாக துணைமான்ய கோரிக்கையைக் கொண்டு வருகிறோம். இப்படி பாரம்பர்யமாக, காங்கிரசு ஆட்சியிலிருந்து இதுவரையில் அதே அடிப்படையில் வந்துகொண்டிருக்கிறது. இருப்பினும் இதற்கு ஒரு மாற்றம் தேவையா என்பதை நாம் உணர்ந்து பார்க்கவேண்டும். அதிகப்படியான செலவுகளைச் சரிக்கட்ட, அமைச்சரவை கூடி அந்த நிதியை சேர்த்துக் கொள்வதில் ஒருவித கவலையும் இல்லை.

பொதுப்பணிகள் என்ற தலைப்பிலே, கோடிக்கணக்கான ரூபாயை செலவழித்து விட்டுப் பின்னால், இந்த மன்றத்தின் ஒப்புதல் கேட்கும் முறைக்கு கொஞ்சம் முற்றுப் புள்ளி வைக்க வேண்டுமென்று நான் இந்த மன்றத்தில் சொல்ல ஆசைப்படு

[திரு. எம். எத்திராஜுலு] [25th February 1969]

கிறேன். இப்போது கேட்பது கொஞ்ச நஞ்சமல்ல ரூ. 25 கோடி. சிறிய கோரிக்கை அல்ல. உப மான்யக் கோரிக்கை. ஏதோ நாட்டுக்கு ஆபத்து காலத்திலே, அல்லது புயல் அடித்து மக்களுக்கு சேதம் விளைவித்த காலத்திலே, மழை பெய்து வெள்ளச் சேதம் ஏற்பட்ட காலத்திலே அங்கத்தினர்களை கலந்து ஆலோசிக்காமல், நாங்களே கூடி இதற்கு வேண்டிய செலவை எடுத்துக்கொள்வது தான் சரி. ஆனால், இப்போது செலவு எல்லாம் செய்து விட்ட பிறகு, நமக்கு பலம் இருக்கிறது என்று மன்றத்திற்கு கொண்டு வந்து வைத்து, மன்றத்தில் ஒப்புதல் வாங்குவது சரி அல்ல. இருந்தாலும் நடை முறையில் அதை திருத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மத்திய அரசு ஊழியர்களுக்கு கொடுக்கப்படுகிற அகவிலைப் படியை மாநில அரசு ஊழியர்களுக்கும் கொடுப்பதற்காக ரூ. 30 லட்சம் கேட்கப்பட்டு இருக்கிறது. தங்கால அகவிலைப்படி ஒரு வீட்டில் குடி இருக்க வேண்டுமானால், தமிழக அரசு கொடுக்கும் ரூ. 20, ரூ. 15-லும் இருக்க முடியவில்லை என்று நீண்ட நாட்களாக ஒரு கோரிக்கையை அவர்கள் தெரிவித்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். நிதி நிலை வசதி இல்லாத காரணத்தால் கொடுக்க முடியவில்லை என்று சொல்லிக் கொண்டு இருக்கிறோம். இப்போது, மத்திய அரசு ஊழியர்களுக்கு, அவர்கள் வாங்கும் சம்பளத்தில் 15 சதவிகிதமாவது, அல்லது அதிக பட்சம் ரூ. 75-யாவது வீட்டு வாடகைப்படி கொடுக்கப்படுகிறது. இதைப் பார்க்கிறபோது, மத்திய அரசு ஊழியர்களும், மாநில அரசு ஊழியர்களும், ஒரே ஊரில் தான் வசிக்கிறார்கள். இங்கே இருப்பவர்கள் மட்டும் கஷ்டப்பட வேண்டுமா? அவர்களுடைய இந்த கோரிக்கையை நீடித்து விடக்கூடாது என்று நான் இந்த அரசுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

3-00
p.m.

அரசு ஊழியர்களின் சம்பள விகிதத்தையும் உயர்த்த வேண்டும். அவர்களுடைய கோரிக்கையை நிறைவேற்றவேண்டுமென்று வற்புறுத்துகிற நேரத்தில், இரண்டாவது சம்பளக் கமிஷன், பெருவாரியான ராஜ்யங்களில், ஆந்திரா, பஞ்சாப் போன்ற மாநிலங்களில் அமைக்கப்பட்டு இருக்கிறது என்பதை குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இன்றைய தினம் இரண்டாவது சம்பளக் கமிஷன் போடவில்லை என்று கூட இந்த செக்ரிடேரி யட்டில் இருக்கும் ஊழியர்கள் முதலமைச்சர் அவர்களையும், மற்ற அமைச்சர்களையும் பார்த்து மனு கொடுத்து இருப்பதாக பத்திரிகையில் பார்த்தேன். இதையும் அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு 'Profession Tax' வசூலிக்கப்படுகிறது. அந்த 'Profession Tax' 6 மாதத்திற்கு ஒரு தடவை வசூலிக்கப்படுகிறது. ஆனால், வசூலாகும் தொகையைவிட, அதை வசூலிக்கும் உத்யோகஸ்தர்களுக்கு அதிக சம்பளம் கொடுக்க வேண்டி இருக்கிறது. சில சமயங்களில் profession tax 4, 6 மாதத்திற்கும் கூட சேர்த்து வசூலிக்கச் சொல்லுகிறார்கள். பணம் கட்ட முடியாமல் சிலருக்கு கஷ்டம் ஏற்படுகிறது. வசூலிப்பவர்கள் உடனே அவர்கள் மீது வழக்கு

25th February 1969] [திரு. எம். எத்திராஜாவு]

தொடுத்து வசூலிக்கிற நிலை ஏற்படுகிறது. இதை அரசாங்கம் தவிர்க்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இங்கே பென்ஷன் கொடுக்கப்படுகிறது. தமிழக அரசு ஊழியர் களுக்கு பென்ஷன் வாங்குகிற சம்பளத்தில் 3-ல் ஒரு பங்கு கொடுக்கப்படுகிறது. பஞ்சப்படியும் சேர்த்து மூன்றில் ஒரு பங்கு கொடுக்கப்படவில்லை. ஆனால், மத்திய சர்க்கார் சிப்பந்திகளுக்கு, அவர்கள் வாங்கும் சம்பளத்தையும், பஞ்சப்படியையும் சேர்த்து மூன்றில் ஒரு பங்கு கொடுக்கிறார்கள். ஆனால் நமது தமிழக அரசு சிப்பந்தி ஒருவர் ரூ. 40 அடிப்படை சம்பளம் என்றால் அவருக்கு பென்ஷன் ரூ. 15 தான் கொடுக்கப்படுகிறது. ஆனால், மத்திய சர்க்கார் ஊழியர்கள் சம்பளம் ரூ. 40 பஞ்சப்படி ரூ. 60 என்றால் மொத்தம் ரூ. 100. அவருக்கு ஓய்வுச் சம்பளம் ரூ. 37½ கொடுக்கப் படுகிறது. இந்த வித்தியாசம் இல்லாமல் அரசு பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். சர்க்கார் ஊழியர்கள் இடத்தில் கொஞ்சம் ஜாக்கிரதையாக இருக்கவேண்டும். ஏன் என்றால் அவர்கள் தான் இந்த நாட்டை நடத்திச் செல்லும் யந்திரம். வெறுப்பு ஏற்படும் நிலை ஏற்பட்டால், அதன் விளைவுகள் மிக பயங்கரமாக இருக்கும். இது இந்த அரசாங்கத்திற்கு தெரியும் என்று நினைக்கிறேன். அவர்களுடைய கோரிக்கைகளை உடனே தீர்ப்பது அரசின் கடமை என்று சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

உடற்கரையில் உள்ள ஸ்டேட்பாங்கை கண்காணிப்பதற்கு காவல் நிலையம் அமைப்பதற்காக இங்கே ரூ. 55,000 கேட்கப்பட்டு இருக்கிறது. பணத்தை வைத்து பணத்தை சம்பாதிக்கும் ஸ்டேட்பாங்கிடமிருந்தே ஏன் அந்த தொகையை வசூலிக்கக்கூடாது என்று இந்த அரசை கேட்கிறேன். இந்த அரசு இதை பரிசீலிக்க வேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதே நிலையில் திருவள்ளூர் உட்கோட்டம் அமைப்பதற்கும், வேளச்சேரி, குரோம்பேட்டை பகுதிகளில் புறச் சாவடி வைப்பதற்கும் ரூ. 44,600 கேட்கப்பட்டு இருக்கிறது. ஒரு நகர் அமையும்போது அந்த அவுட்போஸ்ட் வைத்து விட்டால் அங்கே எந்த விதமான திருட்டும் எந்த விதமான கஷ்டமும் அங்கு இருக்கும் பொதுமக்களுக்கு ஏற்படாது. அண்மையில், அண்ணா நகர், மடுவங்கரை, மேத்தாநகர் போன்ற பகுதிகளில் 'பவேரியா' கும்பலால் திருட்டு நடந்தது. அந்த இடங்களில் போலீஸ் கவனிக்காத காரணத்தால் தான் இது ஏற்பட்டது என்பதை அரசு மனதில் கொள்ள வேண்டும். ஆகவே, ஒரு நகர் ஏற்படுவதற்கு முன்னாலே பொதுமக்களுக்குப் பாதுகாப்பு கொடுக்கும் சூழ்நிலை ஏற்படவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, பொங்கலின் போது மாவட்ட, வட்டார, மாநில விளையாட்டு போட்டிக் கழகங்களுக்கு ரூ. 63,000 பரிசு வழங்குவதற்கு இங்கே கேட்கப்பட்டு இருக்கிறது. நான் இந்த நேரத்தில் ஒன்றை சொல்லிக் கொள்ள கடமைப்பட்டு இருக்கிறேன். இப்போது ஒரு கழகத்தின் அடிப்படையில் விளையாட்டுப்

[திரு. எம். எத்திராஜுலு] [25th February 1969]

போட்டி நடைபெறுகிறது. அது பொதுவாக நடைபெறவில்லை. இந்த நாட்டிலே எத்தனையோ, வாலிபர்கள், இளைஞர்கள், சிறுவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய தேகம் நன்றாக இருக்க வேண்டும். அவர்கள் நல்ல விளையாட்டுகளில் தேர்ச்சி பெற வேண்டும். அந்த தேர்ச்சிபெறும் விளையாட்டுக் கழகங்களை நிரந்தரமாக வைத்து அந்தக் கழகத்திலிருந்து பயிற்சி பெற்ற வாலிபர்கள், சிறுவர்களுக்கு பொங்கல் விழா போன்றவற்றில் பரிசு கொடுக்கலாம். எங்கேயோ விளையாடுகிறவர்கள் ஒரு கழகத்தை வைத்துக் கொண்டு அதற்கு பரிசு கொடுப்பது அரசாங்கத்தின் கொள்கை அல்ல. அது சரியும் அல்ல. பொது மக்களின் பணம் வீணாக விரயம் ஆகிறது. என்பதை நான் சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை. அதுவும் தவிர்க்கப்பட வேண்டும்.

அடுத்து திருச்சி மாவட்டத்தில், கொள்முதல் வேலைக்கும், மதுரை மாவட்டத்தில் உணவு பொருள் வழங்கும் துறை நிர்வாகச் செலவுக்கும் ரூ. 3,04,500 கேட்கப்பட்டு இருக்கிறது. இந்த கொள்முதல் பற்றி சற்று நேரத்திற்கு முன்னால், கேள்வி நேரத்தின் போது, உணவுத்துறை அமைச்சர் சொன்னார்கள், அதிகாரிகள் கொள்முதல் செய்வதற்கும், அமைச்சர்கள் சொல்வதற்கும் ஒற்றுமை இல்லை. கொள்முதல் அதிகாரிகளால் தான் அரசாங்கத்திற்கு கேட்ட பெயர் வருகிறது. அதற்காக கொள்முதல் செய்ய வேண்டாம் என்று சொல்லவில்லை. கொள்முதல் தேவை தான். அப்போது தான் எதிர்காலத்தில் வரும் பஞ்சத்தை தவிர்க்க முடியும். 5 மைலுக்குள் அறுவடை செய்து கொண்டு வரும் விவசாயிகளிடமிருந்து நெல்லை பறிமுதல் செய்கிறார்கள் அதிகாரிகள். சில அதிகாரிகள் லஞ்சம் வாங்குவதற்கு என்றே இந்த கொள்முதல் திட்டத்தை வைத்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

குறிப்பாகச் சமீபத்திலே நடந்த சம்பவம் ஒன்றை நான் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். கடலூருக்குப் பக்கத்தில் ஹெயராம ரெட்டியார் என்பவர் 1½ ஏக்கர் நிலம் வைத்திருக்கிறார். கடலூரிலிருந்து 5 மைல் தள்ளி இருக்கும் இரண்டாம் விளாகம் என்கிற இடத்திலே அந்த நிலம் இருக்கிறது. அவர் இந்த 4-ம் தேதி 1 ஏக்கர் 25 செண்டு நிலத்தில் நெல் அறுவடை செய்து அதை கடலூருக்கு எடுத்துக் கொண்டு வந்துகொண்டிருந்தார். கடலூரில் 10 பேர் கொண்ட அவருடைய குடும்பம் இருக்கிறது. நெல்லைக் கொண்டுவருவதற்கு மணியக்காரர் சர்டிபிகேட் வாங்கி நெல்லை வண்டியில் ஏற்றி கொண்டு வருகிறார். அப்போது அங்கே போன அதிகாரி ஒருவர் எங்கே இருந்து நெல்லை ஏற்றிக் கொண்டு வருகிறாய் என்று கேட்டார். இவர் சர்டிபிகேட்டைக் காட்டுகிறார். இருந்தாலும் 'இந்த நெல்லை விட முடியாது. கணக்குப் பிள்ளை வீட்டுக்கு ஓட்டு' என்று சொல்லி வண்டியைத் திருப்பிவிட்டார்கள். மறுநாள் நெல்லுக்குச் சொந்தக்காரர் வந்து வீட்டுக்கு எடுத்துச் செல்லும்போது 'இப்படி செய்கிறீர்களே. நான் இன்னும் 12 ஏக்கர் அறுவடைக்கு வைத்திருக்கிறேன் இதை விட்டுவிடுங்கள்' என்று கேட்டிருக்கிறார். அதற்கு அவரைப் பார்த்து, 'போய் கணக்குப்பிள்ளை சர்டிபிகேட் வாங்கிக் கொண்டு

25th February 1969] [திரு. எம். எத்திராஜா] வர் என்று சொல்லி அவர் போய் கணக்குப்பிள்ளையிடமிருந்து சர்ட்டிபிகேட் வாங்கி வருவதற்குள் நெல்லை ஒட்டிக் கொண்டு போய்விட்டார்கள். இப்படி ஒரு தாசில்தார் ஒப்புக் கொள்வதை இன்னொருவர் ஒப்புக் கொள்வதில்லை. இம்மாதிரியாக எத்தனைபோ அக்கரமங்கள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. நான் இங்கே நடந்த உண்மைச் சம்பவத்தைச் சொல்லுகிறேனே தவிர ஏதோ குற்றம் சொல்ல வேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. நடந்த இந்த சம்பவத்தைப்பற்றி அவர்கள் பெட்டிஷன் மூலமாகக் கொடுத்திருப்பதை மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களுக்கு இந்த மன்றத்திலேயே சமர்ப்பிக்கக் கூடத் தயாராக இருக்கிறேன். கொள்முதல் செய்வதில் குற்றம் இல்லை. 37 செண்டு நிலம் வைத்திருப்பவரிடமிருந்து கூட ஒரு மூட்டை நெல்லை வாங்கிக் கொண்டார்கள் என்றால் என்ன அர்த்தம்? எனவே தான் கொள்முதல் விவரத்தில் இன்னின்ன முறையில் தான் கொள்முதல் இருக்க வேண்டும், இன்னின்ன அளவில் தான் இருக்க வேண்டும். இக்களை எக்கர் நிலத்திற்கு மேல் பாரிர் செய்து அறுவடை செய்பவர்களிடம் தான் வாங்க வேண்டும் என்று விவரமாக எல்லாப் பத்திரிகைகளிலும் கண்டிப்பாக வரும்படி நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்கள் அறிக்கை விட ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து தமிழக அரசுப் போக்குவரத்துத் துறைக்கு ரூ. 13 லட்சம் ரூபாய்க்கு மேல் ஒதுக்கி இருக்கிறார்கள். முதலமைச்சர் அவர்கள் இந்தத் துறையில் அதிகக் கவனம் செலுத்தி வந்தார்கள். அதை இல்லை என்று நான் சொல்லவில்லை. ஆனால் அந்த அளவுக்கு அந்த இலாக்காவிலே இருப்பவர்கள் கவனம் செலுத்துகிறார்களா என்றால் நிச்சயமாக இல்லை. நான் குறிப்பாகச் சொல்ல முடியும். பல்வேறு சமயங்களில் பல இடங்களுக்குப் போகிற பஸ்கள் ஆப்படியே நின்றுபோய்விடுகின்றன. கிரும்பவும் ஓடுவதே இல்லை. ஏனென்று அந்தத் துறையைச் சார்ந்தவர்களைக் கேட்டால், வண்டியிலே சரமான் எல்லாம் பழையது. புதிய சரமான் இல்லை. பழைய சரமான்களை வைத்துக் கொண்டு எப்படி வண்டியை ஓட்டுவது என்று கேட்கிறார்கள். நான் 20-12-1968-ல் நகர் கோயிலிவிருந்து 10½ மணிக்கு தமிழக அரசு பஸ்ஸில் ஏறினேன். 2 மணிக்கு சங்கரன்கோயில் வந்த அந்த பஸ் அங்கே நின்று விட்டது. பிறகு உடனடியாக மதுரைக்குத் தெரிவித்து எங்களை எல்லாம் ஏற்றிக்கொண்டு போவதற்கு மாலை 6 மணிக்கு ஒரு பஸ் வந்தது. அந்த பஸ்ஸும் திண்டுக்கல் சென்று 10 மணிக்கு நின்று விட்டது. கடைசியில் 3¼ மணிக்கு 'பஸ் ரிப்பேர் அகிவிட்டது; எல்லோரும் ஏறுங்கள்' என்று சொன்னார்கள். சரி என்று ஷெட்டுக்குப் போனதும் பஸ்ஸிலே எண்ணை இல்லை என்று சொல்லி விட்டார்கள். சரி எண்ணை வாங்குவதற்கு நான் பணம் தருகிறேன் என்று சொன்னாலும், 'உங்களிடம் வாங்க முடியாதது; சட்டம் அதற்கு இடம் தராது; இந்த டெப்போ இன்ஸ்பெக்டர் இடம் தான் வாங்க வேண்டும்' என்று சொல்லிவிட்டார்கள். கடைசியில் அங்கே இருக்கிற பங்கு இன்ஸ்பெக்டரை தேடிப் போய் வாங்கி வந்தார்கள்.

[25th February 1969]

மிஸ்டர் சேர்மன்: இதைப் போய் இவ்வளவு விஸ்தாரமாகச் சொல்ல வேண்டியதில்லை.

திரு. எம். எத்திராஜுலு : இந்த நிலையில் பெரும்பாலான பஸ்கள் சரியாக ஓடுவதேயில்லை. பொதுமக்களுக்கு மிகவும் தேவைப்படுகிற ஒரு துறையானதால் இதில் முழு கவனம் செலுத்தி இந்த இலாக்காவை எப்படி நிர்வகித்தால் பொது மக்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் நன்மையோ அந்த வகையில் செயல்பட வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

மேலும் பயணச் சீட்டு கொடுப்பதைப் பற்றியும் ஒரு வார்த்தை இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். விருதுநகரில் இருந்து மதுரைக்கு பிரயாணம் செய்ய ரூ. 1.40 கார்ஜ். அதற்கு 7 சீட்டுகள் கிழித்துக் கொடுத்தார்கள். எனய்யா ஒரு சீட்டாக இல்லையா என்றால், யார் அச்சடித்துக் கொடுக்கிறார்கள் என்று என்னிடம் கேட்டார்கள்.

திரு. எஸ். இராகவானந்தம் : தமிழக அரசின் எக்ஸ்பிரஸ் பஸ்களில் இம்மாதிரியான நிலைமை ஏற்படுகிறது என்பதற்காக பஸ்களில் ஓயர்லஸ் கருவி வைக்க அரசாங்கத்தைக் கேட்டு இருக்கிறோம். அரசாங்கமும் அதைப் பற்றி ஆராய்ந்துகொண்டிருக்கிறது. டிக்கட் வகைகளையும் எப்படி மாற்றி அமைப்பது என்பது பற்றியும் தொழிற்சங்கச் சார்பில் யோசனைகளைச் சொல்லி இருக்கிறோம் என்பதையும் கனம் அங்கத்தினர் கவனத்திற்கு கொண்டு வருகிறேன்.

மிஸ்டர் சேர்மன் : ஒன்று இரண்டு விஷயங்கள் சொன்னால் மந்திரியிடமிருந்து பதில் வரும். நிறைய விஷயங்களைச் சொல்லிக் கொண்டே போனால் எப்படி பதில் வரும்?

திரு. எம். எத்திராஜுலு : தனிப்பட்டத் தெருக்களை மேம்படுத்துவதற்காக சென்னை மாநகராட்சி மன்றத்திற்கு 15 லட்சம் ரூபாய் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. 15 லட்சம் ரூபாய் கடன் கேட்டு அது எப்படி கொடுக்கப்பட்டது என்று தெரியவில்லை. அநேகமாக இது ஸ்லம்களில் உள்ள தெருக்களை மேம்படுத்துவதற்காகத் தான் இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். அப்படியானால் இதைப் பாராட்டுகிறேன். ஹரிஜன மக்களும் இன்னும் பிற்படுத்தப்பட்ட சமூக மக்கள் வாழ்கிற பகுதிகளில் உள்ள தெருக்களுக்காகத் தான் தரப்பட்டிருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். சென்னையைப் பொறுத்த வரையில் ரோடுகளின் நிலைமை எப்படி இருக்கிறது என்று நான் சொல்லவே வேண்டியதில்லை. 1, 2 ரோடுகளைத் தவிர மற்ற எல்லா ரோடுகளும் மிகவும் மோசமான நிலையில் உள்ளன. இந்த மன்றத்தில் உள்ள 2, 3 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட ஒரு கமிட்டியை நியமித்து சென்னை நகரில் ரோடுகள் எப்படி இருக்கின்றன என்று கூட ஆராயலாம். அந்த ரோடுகளில் உள்ள ககாதார வசதிகளைப் பற்றி கேட்கவே வேண்டாம். சென்னை

25th February 1969] [திரு. எம். எத்திராஜுலு]

நகர பஸ் ஸ்டாண்டில் இருக்கிற லெட்டிரின் இருக்கிறதே அதைப் பார்க்கவே முடியாது. அந்த அளவுக்கு சுகாதார வசதி இன்றி இருக்கிறது. ஆகவே ஒரு கமிட்டியையாவது போட்டு அவர்களிடம் ஒரு ரிப்போர்ட்டு கேட்டால் கூட நல்லது. அதோடு மின்சார விளக்குகள் பல்வேறு இடங்களில் எரிவதே இல்லை. நேற்றைய முனதினம் நான் தங்கி இருக்கிற அசெம்பிளி விடுதியிலே இருந்து வருகிறபோது நம் மாபெரும் தலைவர் காமராஜர் சிலையருகே இருக்கும் விளக்கு எரியவே இல்லை. நேற்றைக்கும் பார்த்தேன் ஒரு விளக்கு கூட எரியவில்லை. இரண்டு விளக்கு களுமே நின்றுவிட்டன. ஏன் எரியவில்லை? ஏன் நின்றுவிட்டன என்று கேட்பதற்குக்கூட ஆள் இல்லை. ஆபீசுக்குப் போன் செய்தால் யாரும் பதில் சொல்லவில்லை. இப்படி நான் பல இடங்களில் பார்த்திருக்கிறேன். சென்னை மாநகராட்சி மன்றம் வைத்த சிலை அது. அதுவும் மவுண்ட் ரோட்டில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த வழியாக எத்தனை கார்கள் தினமும் போகின்றன. எத்தனை வெளிநாட்டவர்கள் அந்த வழியாகச் சென்றுகொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தச் சிலையருகே ஒரு விளக்குக் கூட எரியவில்லை என்றால் என்ன அர்த்தம்?

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : மாண்புமிகு உறுப்பினர் கூறுவது ஒரு தவறான கருத்தை உருவாக்கிவிடும் என்பதற்காக ஒரு விளக்கம் கூற விரும்புகிறேன். பொதுவாக சில விளக்குகள் அணைந்துவிடுகின்றன. குறிப்பாக, காமராஜர் சிலைக்குப் போடப்பட்ட விளக்கு எரியவில்லை என்று சொல்லுவது சரியில்லை. இப்படி சொல்லுவதால் வேண்டுமென்றே நிறுத்தப்பட்டதாகக் கூட சிலர் தவறாக எண்ணக் கூடும். எனவே அப்படியே விளக்குகள் நின்று போயிருந்தாலும் அது நிவர்த்தி செய்யப்படும் என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன்.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் சொன்னதை நான் அப்படியே பரிபூரணமாக ஒத்துக் கொள்ளுகிறேன். இந்த மாநிலத்தில் எந்த இடத்திலேயும் விளக்குகள் எரிவதில்லை.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : விளக்குகள் எரிந்து கொண்டிருக்கிற இடத்தில் இருந்துகொண்டே இப்படிப் பேசுவது உண்மைக்கு மாறான செய்தி என்பதை நான் இங்கே தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

திரு. எம். எத்திராஜுலு : கலப்புத் திருமணத்திற்கு என்று வழங்கப்படும் பதக்கங்களுக்காக என்று 10,400 ரூபாய் உபமான்யக் கோரிக்கை கேட்கப்பட்டிருக்கிறது. கலப்புத் திருமண பதக்கம் என்பது ஒரு ஹரிஜனப் பெண்ணை ஒரு முற்போக்கு சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர் மணப்பதற்காகக் கொடுக்கப்படுகிறதா அல்லது ஒரு முற்போக்குச் சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் இன்னொரு முற்போக்கு ஜாதியைச் சேர்ந்த பெண்ணை திருமணம் செய்து கொண்டாலும் கொடுக்கப்படுகிறதா என்று விளக்கம் இல்லை.

[25th February 1969]

மாண்புமிகு திருமதி சத்தியவாணிமுத்து : ஏற்கனவே அந்த விளக்கம் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கலப்புத் திருமணம் செய்து கொள்பவர்களில் இருவரில் ஒருவர் ஹரிஜன வகுப்பைச் சேர்ந்தவராக இருக்க வேண்டும்.

திரு. எம். எத்திராஜுலு : இந்த விளக்கம் கொடுத்ததற்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். ஏன் இந்த விளக்கம் கேட்டேன் என்றால், எத்தனையோ பேர் என்னை வந்து கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். 'நாங்கள் எல்லாம் கலப்புத் திருமணம் செய்துகொண்டுவிட்டோம்; எங்களுக்கு தங்கப் பதக்கம் அளிக்கவில்லையே' என்கிறார்கள். சர்க்காருக்கு எழுதினாலும் பதில் வரவில்லையே என்கிறார்கள். ஜாதி ஒழிப்பதற்காக இந்த முறையைக் கடைப்பிடிப்பதை நான் வரவேற்கிறேன் என்றாலும், இதன் மூலம் எல்லாம் ஜாதியை இந்த நாட்டிலே ஒழித்துவிட முடியாது என்று சொல்லிக் கொள்ள வரும்புகிறேன். இதனாலே எல்லாம் நாட்டிலே சமரசம் வந்துவிடாது. ஜாதி ஒழிய வேண்டும் என்றால் 2, 3 வழிகளிலே தான் ஒழிய வேண்டும். உயர்ந்த ஜாதி, தாழ்ந்த ஜாதி என்ற நிலை இலாப நேற்று ஏற்பட்டதல்ல. அது காலாகாலமாக வளர்ந்துகொண்டே வருகிறது. அது எந்தக் காலத்திலும் வளராமல் இருக்காது. இந்த நிலையில் ஜாதி ஒழிய வேண்டும் என்றால் ஒரு முற்போக்கு வகுப்பைச் சேர்ந்த பெண்ணை ஒரு ஹரிஜன மகன் கல்யாணம் செய்து கொண்டால் அவனுக்கு உயர்ந்த உத்தியோகம் கொடுக்க வேண்டும், என்று சர்வீஸ் கமிஷன் பரிட்சையிலேயே குறிப்பிட வேண்டும். அதே போல் ஒரு ஹரிஜனப் பெண்ணை உயர்ந்த சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஒரு வாஸ்பன் திருமணம் செய்துகொண்டால் அவனுக்கும் உத்தியோகச் சலுகை, கல்விச் சலுகை, இன்னும் குடும்பத்தில் ஏற்படுகிற வழக்குகளில் கோர்ட்டுக்குப் போவதற்கான செலவு பற்றிய சலுகை எல்லாம் தரவேண்டும்.

மாண்புமிகு திருமதி சத்தியவாணி முத்து : இப்படிப்பட்ட சலுகைகள் தந்தால் சலுகைகளுக்காக மட்டும் திருமணம் செய்து கொண்டு, 6 மாதம் பொறுத்து மணமகனைக் கைவிட்டு விட்டால் ஒன்றும் செய்ய முடியாதே !

திரு. எம். எத்திராஜுலு : அப்படி எல்லாம் ஒன்றும் நடந்து விடாது. தற்போதைய முறைகளால் சமுதாயத்திலே பெரிய மாற்றத்தை உருவாக்கிவிட முடியாது. அடிப்படையில் மாற்றம் உருவாக்க முயற்சிக்க வேண்டும். அப்போது தான் ஜாதி ஒழியும். மாண்புமிகு ஆமைச்சர் அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள், கல்யாணம் செய்துகொண்டு விட்டுவிட்டுப் போய்விடுவான் என்று. எப்படிப் போவான்? ஒரு பெண்ணை மணந்துகொண்டு, அவள் உயிருடன் இருக்கும்போதே அவள் சம்மதம் இல்லாமல் இரண்டாவது கல்யாணம் செய்துகொள்ள

25th February 1969] [திரு. எம். எத்திராஜுலு]

முடியுமா? அப்படி செய்துகொண்டால் கூண்டில் போட்டு வயுவார்களே? சும்மாத்தான் கிடக்கவேண்டும். (சிரிப்பு). டைவோர்ஸ் (விவாக ரத்து) செய்யவேண்டும் என்றாலும், கோர்ட்டில் அந்த அம்மையார் சம்மதத்தை கேட்டுத் தான் செய்ய வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக பின்தங்கிய வகுப்பைச் சேர்ந்த சலவைத் தொழிலாளர், சவரத் தொழிலாளர்கள் ஆகியவர்களுக்கு அரசாங்கம் கொடுத்துள்ள கடன் தொகையை வசூலிக்காமல் தள்ளுபடி செய்யவேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் முதலமைச்சர் அவர்களை கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். முன்பிருந்த காங்கிரஸ் சர்க்கார் அவர்களுக்கு இலவசமாக கருவிகள் கொடுத்தது. அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் இருந்தபோது நான் இந்தக் கடனை ரத்துச் செய்யவேண்டும் என்று கேட்டபோது, ஒரே வரியில் பதில் சொன்னார், 'உறுப்பினர் கோரிக்கையை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன்' என்று. அப்போதே அரசாங்க அதிகாரிகள் அதை ஒட்டி கீழேயுள்ள அதிகாரிகளுக்கு கடனை வசூலிக்க வேண்டாம் என்று உத்தரவு அனுப்பியிருக்கவேண்டும். இன்று வரை அனுப்பவில்லை. அண்ணா அவர்களின் பாதையில் செல்லுகிறோம் என்றால், ஏன் அந்தக் கடனை இன்னும் வசூலித்துக் கொண்டிருக்கும்போது நடவடிக்கை எடுக்காமல் இருக்கிறார்கள்! அண்ணாவின் வாக்கை மறுக்கிறீர்களா என்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

திரு. என். வி. நடராசன் : கனம் உறுப்பினர் அவர்கள் இந்த ஒரு விஷயத்தை வைத்து குற்றம்சாட்டுவது அவசரப்படுவதாகும்.

திரு. எம். எத்திராஜுலு : அரிசன நல அதிகாரிகளைக் கேட்டால் கடனை வசூலிக்கவேண்டாம் என்று எங்களுக்கு உத்தரவு வரவில்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். இந்த மாதிரியான விஷயங்களைப் பற்றி சட்டமன்றத்தில் உறுப்பினர்கள் பேசும்போது, அதிகாரிகள் குறிப்பு எடுத்துக்கொண்டு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். ஒன்றாமில்லாமல் உட்காருவதும் போவதுமாக இருந்தால் சட்ட மன்றத்தில் நாங்கள் பேசவேண்டிய அவசியமே இல்லை என்பதை தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

சென்ற தடவை கவர்னர் அவர்கள் உரையின்மீது பேசும் போதே, இறுதியில் 'நீங்கள் இந்த சமூகத்தை தாழ்த்தப்பட்ட பட்டியலில் சேர்க்க வேண்டு' மென்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன். அந்த கோரிக்கைக்காக போராடியபோது எங்களில் 100 பேரை சிறைக்கு அனுப்பினார்கள். நான் விடுதலை பெற்று வந்த பிறகு, மாண்புமிகு உறுப்பினர் தியாகராசன் அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு, அறிஞர் அண்ணா அவர்களைப் பார்த்தோம். அப்போது அவர் மார்பில் தைலம் தடவிக் கொண்டிருந்தார். இனிமேல் 'நீங்கள் என்னைப் பார்க்கவேண்டுமென்றால், நோக்க வந்து பாருங்கள்' என்று சொல்லிவிட்டு, 'உங்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய காரியங்களை செய்து தருகிறேன்', 'உங்களுடைய

[திரு. எம். எத்திராஜுலு] [25th February 1969]

ரெகார்டுகளை எல்லாம் கொடுங்கள்' என்று வாங்கிக்கொண்டு போனர். அதற்குப் பிறகு அவருடைய வீட்டுக்கும் போய், அவருடைய நெருங்கிய நண்பர் திரு. சி. வி. ராஜகோபாலிடமும் சொல்லியிருக்கிறேன். மற்ற மாநிலங்களில் தாழ்த்தப்பட்டோர் பட்டியலில் சேர்த்திருப்பது போல் இந்த மாநிலத்திலும் சேர்க்கப்படவேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறேன். இப்படியே தள்ளிக் கொண்டுபோனால் எந்த நிலைமையில் முடியுமோ தெரியவில்லை. நான் இன்றைய முதலமைச்சருக்கு தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன், நீங்கள் இந்தக் காரியத்தை செய்வீர்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு முழுக்க முழுக்க உண்டு. நேற்றைய தினம் நீங்கள் சட்டமன்றத்தில் அவ்வளவு உறுதியாக சொன்னதை நான் இதுநாள் வரை கேட்க வில்லை. பாராளுமன்றத்தில் இது சம்பந்தமான அறிக்கை சமர்ப்பிக்கப்பட்டுவிட்டது என்று கேள்விப்படுகின்றேன். ஆகவே நீங்கள் உடனடியாக உங்களுடைய சிபார்சை மத்திய அரசுக்கு அனுப்பும்படி கேட்டுக் கொண்டு, இந்த சந்தர்ப்பத்தை கொடுத்ததற்கு தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்து முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

* திரு. ரா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு : தலைவர் அவர்களே, துணை மாண்வ கோரிக்கையின்மீது இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு சில விஷயங்களைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். விவசாயத் துறை அமைச்சர் அவர்களும், கூட்டுறவுத் துறை அமைச்சர் அவர்களும் அவையில் இருந்தால் என்னுடைய கோரிக்கைகளை அவர்கள் நேரில் கேட்டுக்கொள்ள சந்தர்ப்பம் ஏற்படும் என்று கருதினேன். ஆனால் அவர்கள் இப்போது அவையில் இல்லை. அவர்கள் இல்லாவிட்டாலும், அமைச்சரவையில் உள்ள மற்ற பிரதானமான அமைச்சர்கள் இருக்கின்றார்கள். நீண்ட இழை பருத்தி விவசாயத்துக்கு தற்போது ஒரு சோதனைக் காலம் வந்திருக்கிறது. நீண்ட இழை பருத்தி நமது மாநிலத்தில் மதுரை, கோவை, ராமநாதபுரம் ஆகிய மாவட்டங்களில் சில பகுதிகளில் தான் உற்பத்தியாகிறது. நீண்ட இழை பருத்திக்கான பொறுக்கு விதை தயாரிக்கும் திட்டத்தை 1954-க்கு முன்னால் விவசாய இலாக்கா நடத்திக்கொண்டு வந்தது. அதாவது எம்.சி.யு. 2 உகாண்டா பருத்திக்கான பொறுக்கு விதைத் திட்டத்தை விவசாய இலாக்கா நடத்தி வந்தது. கடந்த 1954-ம் ஆண்டுக்குப் பிறகு, ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூர் கூட்டுறவு மார்க்கெட்டிங் சோஸைடி அந்தத் திட்டத்தை ஏற்று நடத்தி வருகிறது. இந்த சோஸைடி பல துறைகளிலும் நல்ல விதமாக பணி செய்து கொண்டு வருகிறது. தமிழ்நாட்டில் வேறு எங்கும் இல்லாத வகையில் நேரடியாக பருத்தி கொள்முதல் செய்வது, விற்பது என்ற இரண்டு பொறுப்புக்களையும் ஏற்றுக்கொண்டிருப்பது இந்த சோஸைடி ஒன்றுதான். கடந்த 4, 5 ஆண்டுகளாக இந்தப் பொறுப்புக்களையும் சரியாக நிர்வகித்து வருகிறது. விவசாய மக்களிடத்தில் பருத்தியை வாங்கி, விதையை வைத்துக் கொண்டு பஞ்சை விற்பது, அதில் வருகின்ற லாபத்தை விவசாயிக்கே, செலவு

25th February 1969] [திரு. ரா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு]

எல்லாம் போக மிகுந்த பணத்தை, போனஸாக கொடுத்து
கூரப்படுகிறது. ஒவ்வொரு வருடமும் 6,000 ஏக்கருக்கு
குறையாமல் 7,000 ஏக்கர் வரையிலும் 'சீட்' பாரம் என்ற
திட்டத்தை நடத்தி வருகிறது. இந்த ஆண்டு அந்த பாரத்தை
நடத்துவதற்கு மழையின்றி வரட்சி கண்டதால் ஒரு சோதனை
காலம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. பிப்ரவரி, மார்ச் மாதத்தில் விதைக்க
வேண்டிய பட்டம். அதற்கு தண்ணீர் வேண்டும்; கடன் வசதியும்
வேண்டும். அந்த வசதி இல்லாவிட்டால் செய்யமுடியாது. இந்த
வருடம் ராமனாதபுரம் மாவட்டம் இருக்கின்ற நிலைமையைப் பற்றி
நான் விவரிக்க வேண்டியதில்லை. சற்று முன்னால் தான் கனம்
ஜெயராம ரெட்டியார் அவர்கள் எடுத்துச் சொன்னார்கள். அது
அமைச்சர் அவர்கள் கவனத்தில் இருந்து கொண்டிருக்கிறது.
இராமனாதபுரம் ஜில்லாவிற்கு பஞ்ச நிவாரணப் பணிக்கு 40 லட்ச
ரூபாய் ஒதுக்கியிருப்பது போதாது என்று சொல்லிக்
கொண்டிருக்கிறோம். அங்கே இருக்கின்ற கட்டடங்களைப் பற்றி
விவரித்து நேரத்தைப் போக்க வேண்டியதில்லை என்று கருது
கிறேன். எவ்வளவு கட்டடங்கள் இருந்தாலும், இந்த 'சீட்'
பாரத்தை இந்த வருடத்தில் நடத்தவில்லை என்றால், 6,000 ஏக்கரில்
பருத்தி சாகுபடி செய்யவில்லை என்றால், அடுத்த வருடம் சீட்
பாரமே விதைப்பண்ணையே இல்லை என்ற நிலைமை ஏற்படுவிடும்.
மாநிலம் முழுவதிலும் உள்ள மற்ற ஜில்லாக்களுக்கு எம்.சி.யு. 2
என்ற உகாண்டா விதையை சப்ளை செய்வதற்குமேலும் திட்டம்
நின்றுவிடும். விவசாய இலாக்கா ஒவ்வொரு வருடத்திலும்
ஏற்தெந்த வட்டாரத்துக்கு, ஏற்தெந்த தாலுக்காவுக்கு எவ்வளவு
விதை அனுப்பவேண்டும் என்று மாவட்ட விவசாய அலுவலகம்
கோருகிறதோ, அதை ஜனவரி மாதத்திலேயே சொசைட்டி
அனுப்பிவிடும். ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் காட்டன் பாக்கேஜ் திட்டமும்
நடைமுறையில் இருக்கிறது. 16,000 ஏக்கர் வரை நீண்ட இழை
பருத்தியை மட்டும் சாகுபடி செய்யும் கட்டுப்பாடான திட்டம்
அமுலில் இருக்கிறது. இந்தத் தாலுக்காவில் எம்.சி.யு. 2
உகாண்டா பருத்தியைத் தவிர வேறு பருத்தி சாகுபடி செய்யக்
கூடாது என்று பாக்கேஜ் திட்டம் அமைந்திருக்கிறது. இந்த சீட்
பாரத்துக்கு தெரிந்தெடுத்த 6,000 ஏக்கரில் 1,500 ஏக்கர்
எரித்திரணம் உள்ள நிலத்திற்குத்தான் கிணறுகளில் தண்ணீர்
இருக்கிறது. தற்போதுள்ள வெய்யில் நீடித்தால், இந்த 1,500
ஏக்கருக்கும் தண்ணீர் இருக்கமா என்று சொல்லமுடியாது.
10 தினங்களுக்கு முன்னால், இங்கெல்லாம் வெய்யில் அடிக்கும்
போது, திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் உள்ள நாங்குநேரி தாலுகாவில்
1 நாள் இரவு 10, 15 மைல் சுற்றளவுக்கு மழை பெய்திருக்கிறது.
அதுபோல அப்படி மழை ஒங்கே பெய்துவிடாதா என்று அசைப்
படுகிறேன். 1966-ல் வறட்சியேற்பட்டது. 1967-ல் சுமாராக மழை
பெய்தது. 1968-69-ல் மழை இல்லை. மகசூல்கள் பாமாகிவிட்டன.
எல்லோரும் கூட்டுறவு சங்கங்களில் கடன் வாங்கி திரும்பச்
செலுத்த இயலாத கடனாளி அகிவிட்டார்கள். சீட் பாரம் பருத்தி
சாகுபடிக்கு வேண்டிய பண வசதிக்கு இப்போது அவர்கள்

[திரு. ரா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு] [25th February 1969]

கட்டுறவுச் சங்கங்களை அணுக முடியவில்லை. தவணைப்படி செலுத்தாதவர்களுக்கு கடன்தரமாட்டார்கள். அதற்காக நான் விவசாய இலாக்கா காரியதரிசியை இரண்டு தினங்களுக்கு முன்னால் பார்த்து ஒரு வேண்டுகோள் கொடுத்திருக்கிறேன். அரசாங்கம் இதை கவனிக்க வேண்டும். கட்டுறவு இலாக்காவும் இதை கவனிக்கவேண்டும். மழை பெய்யாவிட்டாலும் கடன் கொடுக்கவேண்டுமென்பது இல்லை. சர்க்காரே, மழை பெய்து விட்டால் ரூ. 10 லட்சத்திற்கு மேல் கடன் கொடுப்பதற்கு வகை செய்யவேண்டும் என்பது வேண்டுகோள். அதை மேற்கொள்ள கோவாபரேடிவ் மார்க்கெட்டிங் சொசைடி மூலமாகக் கடன் கொடுக்கவேண்டும். கோவாபரேடிவ் இலாசாவிற்கு ஏழுதினில், ரிசர்வ் பேங்கை கேட்கவேண்டும் என்று சொல்வார்கள். மழை பெய்தால்தான் சர்க்கார் தரும் பணத்தை உபயோகிப்போம். ஆனால் மழை பெய்து 2-3 நாட்களுக்கள் விதைக்க வேண்டும். அந்த நேரத்தில் விதை இருக்கவேண்டும். அந்த விதை வாங்க புணம் வேண்டும். சாகுபடி செலவுக்கும் புணம் வேண்டும். அதற்கு செலாகர்யமாக இருக்கும் வகையில் துரிதமாக கடன் உதவி அளிக்க வேண்டும். இதற்கு விவசாய இலாகா தடையுடைய கோவாபரேடிவ் ரிஜிஸ்டிராரையும் கலந்து கொண்டு ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த முறையிலேயே தான் கடன் வசதி அளிக்க வேண்டுமென்று கூறவில்லை. வேறு விதத்திலும் செய்யலாம். தவணைப்படி கடன் கட்டாதவர் களுக்கு கடன் கொடுக்கக்கூடாது என்பது நிதி. இது பஞ்சப் பிரதேசமாக அறிவிக்கப்பட்ட பின்னால், விதிவிலக்களித்தால் அது கடன் தவணை கடந்து இருந்தாலும், அவர்களிடமிருந்து விண்ணப்பத்தை வாங்கிக் கொண்டு தவணை கடந்த விவசாயி களுக்கு அடுத்த 3 வருஷத்தில் மத்தியகாலக் கடனை கிரூப்பித் தர, சுலுகையளிக்ந்து சிட்ட்பாரம் பருத்தி சாகுபடிக்கு புதிய கடன் தரப்படவேண்டும். எந்த கிட்டத்தின் மூலமாகவாவது இதைச் சர்க்கார் செய்யவேண்டும். மழை பெய்யாவிட்டாலும், சிட்ட்பாரம் சாகுபடி செய்யாமல் நின்று விடக் கூடாது. அதனால் சிட்ட்பாரம் கிட்டம் நின்றுவிடும் என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு அதற்கு உதவி புரிய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு அமைகிறேன். உணக்கம்.

மாண்புமிகு திரு. கே. ஏ. மதியமகன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவரவர்களே, இந்த துணை மான்யக் கோரிக்கை விவாதத்தில் மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் எல்லோரும் மிகுந்த சிரத்தை எடுத்துக்கொண்டு பல மேலான கருத்துக்களை எல்லாம் வழங்கி இருக்கிறார்கள். அந்தக் கருத்துக்களை விட்டிட்டு நான் அதிகநேரம் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்று கருதுகிறேன். அவர்களுடைய மேலான யோசனைகளை எல்லாம் நல்ல வகையில் செயல்படுத்துவதற்கு இந்த அரசு நடவடிக்கை மேற்கொள்ளும் என்ற நான் மாண்புமிகு உறுப்பினர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். பல விஷயங்களைப் பற்றிச் சொல்லாவிட்டால்,

15th February 1969] [திரு. கே. ஏ. மதியழகன்]

அரசாங்கம் அந்த விஷயத்தில் அக்கறை காட்டவில்லை என்று கருத்தத் தேவை இல்லை. நான் சில கருத்துக்களை மட்டும் சொல்லி முடித்துக்கொள்ளலாம் என்று நினைக்கிறேன். இதற்கு தலைவரவர்களும் மகிழ்வார்கள் என்று கருதுகிறேன். உறுப்பினர் எத்திராஜ் அவர்கள் நிரம்பச் சொன்னார்கள். எல்லாவற்றிற்கும் பதில் சொல்ல முடியாது என்று கருதுகிறேன்.

இந்த விவாதத்தில் பொதுவாக பல்வேறு இலாக்காக்களில் 6-30
இன்னின்ன காரியங்கள் நடைபெறவேண்டுமென்று எல்லாம் P.M.
உறுப்பினர்கள் எடுத்துச் சொன்னார்கள். இந்த உப மான்யக் கோரிக்கை கொஞ்சம் காரசாரமாக இருக்கவேண்டும் என்பதற்காகத்தானே என்னவோ, நம்முடைய எத்திராஜ் அவர்கள் ஒரு கிளரத்தைச் சொன்னார்கள். அந்த விவரம் என்ன என்றால், உப மான்யக் கோரிக்கை என்று சொல்லி கோடிக்கணக்கான ரூபாய் கேட்பதெல்லாம் சரியல்ல என்று சொன்னார்கள். சட்டசபையில் பலம் இருக்கிறது என்ற காரணத்தினால் கோடிக்கணக்கான ரூபாய் கேட்பது நியாயம்தானா என்பதுபோல் பேசினார்கள். அவர்கள் எதிர்க்கட்சியில் இருக்கிறார்கள் என்பதால் பேசட்டும். பேசுவதற்கு அவர்களுக்கு உரிமை உண்டு.

ஆனால் உப மான்யக் கோரிக்கை என்பது, நம்முடைய அரசியல் சாசனத்தில் அனுமதிக்கப்படுகிற ஒன்று. அரசியல் சாசனத்தின் படி, எப்படி நாம் நிதி ஒதுக்கீடு செய்து இருந்தால், அந்த நிதி ஒதுக்கீடு அந்த நிதி அண்டுக்குள் போதவில்லை என்றாலும், புது (சர்வீஸ்) பணிகள் வேண்டுமென்றாலும் அதற்கான நிதி ஒதுக்கீடுகள் செய்யப்படலாம். செய்யப்பட்ட பின்னாலே சட்ட சபையின் சம்மதத்தைப் பெறலாம் என்பது சட்டசபை விதி முறையிலும், அரசியல் சாசனத்திலும் ஒப்புக்கொண்ட நடைமுறை. இப்படி கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களை கேட்பதா என்று சொன்னார்கள். நாம் புகிய சமுதாயத்தில் இருக்கிறோம். 10 வருடத்திற்கு முன்பு போட்ட பட்ஜெட்டிற்கும் இப்போது போட்ட பட்ஜெட்டிற்கும் பெரிய மாற்றம் இருக்கிறது. நாம் 'கனம் ஸ்ரென்ஸி பண்டு' என்று வைத்து இருக்கிறோம். அதற்காக ரூ. 5 கோடி ஒதுக்கி இருக்கிறோம். அந்த பணத்தை எப்போது வேண்டுமானாலும் செலவு செய்து கொள்ளலாம். ஆனால் அந்தச் செலவு சட்டசபையால் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டுமென்று விதி இருக்கிறது. ஆகவே, இது அரசியல் சாசனத்தில் சொல்லப்பட்ட விதிமுறைகளைப் புர்த்தி செய்கிற ஒரு அம்சம் தான் என்பதை எத்திராஜ் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இது பாராளுமன்றத்திற்கும் பொருந்தும்; மாநில அரசாங்கத்திற்கும் பொருந்தும். அப்படிப்பட்ட அரசியல் சாசனத்தில் சொல்லப்பட்ட பொருள் கடமையை நிறைவேற்றுவது தான் உப மான்யக் கோரிக்கை.

இன்றைக்கு ரூ. 250 கோடி கேட்பது, பெரிய பட்ஜெட் போல் இருக்கிறது என்ற கேள்வி எழுப்பப்பட்டது. அந்தக் கேள்விக்கு நிதி அமைச்சர் என்ற முறையில் பதில் சொல்லக் கடமைப்பட்டு

[திரு. கே. ஏ. மதியழகன்] [25th February 1969]

இருக்கிறேன். இன்றைக்கு நிர்வாகத்தில் மாறுதல்கள் ஏற்படுகிறது. புதிய பணிகள் ஏற்படுகிறது. இன்றைக்கு ஏற்பட்டு இருக்கும் புதிய பணிகள் சமூகத்திற்கு அதிக அளவில் பயன் பெறத்தக்க அளவில் இருக்கிறது. இன்றைக்கு நம்முடைய நண்பர் ஜெயராம் ரெட்டியார் அவர்கள் கேட்டார்கள்—இரண்டு மூன்று விஷயங்களைப்பற்றி. செல்லுலர் கான்கிரீட் பிளான்ட் என்றால் என்ன என்று கேட்டார்கள். நானும் அதைப்பற்றி இப்போதுதான் அதிகாரிகளிடம் விவாங்களை எடுத்துவரச் சொன்னேன். இது போலந்து நாட்டு உதனியோடு செய்யப்படுகிறது. இங்கே ஒரு பெரிய தொழிற்சாலை கட்ட வேண்டுமென்ப தற்காக நிதி ஒதுக்கப்பட்டு இருக்கிறது. இந்தக் காரியம் திடீரென்று நமக்கு வந்தது. செல்லுலர் கான்கிரீட் பிளான்ட் என்பது—இதை நான் இந்த சபையில் காட்டலாம் என்று எண்ணுகிறேன், தலைவரவர்கள் அனுமதிப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன்—(தலைவர் அனுமதியோடு அமைச்சர் அதை கையில் எடுத்துக் காண்பித்தார்). மணல், சுண்ணாம்பு, கல், சாம்பல் சேர்ந்து செய்யப்படுகிற கூட்டுப் பொருள். செங்கல் மாதிரி இதை உபயோகிக்கலாம். பார்ப்பதற்கு இப்படி இருக்கிறதே தவிர மிகவும் உறுதியானது. இதை முதலமைச்சர் அவர்களும், எதிர்க்கட்சித் தலைவர்களும் பார்த்தார்கள். போலந்து நாட்டில் இதை வைத்து கட்டிடம் கட்டுகிறார்கள். இதை எந்த சைஸ்களில் வேண்டுமானாலும் செய்யலாம். இதை வைத்துக் கட்டுவதானால் அதிக அளவு அஸ்திவாரம் போட வேண்டியதில்லை. எல்.ஐ.சி. போன்ற கட்டிடங்களை, 7-8 மாடிக் கட்டிடங்களுக்குக்கூட அதிக அளவு அஸ்திவாரம் தேவையில்லை. இது மிகவும் லேசாக இருக்கிறது. மிகவும் மலிவானதும் ஆகும்.

ரூ. 5,000 செலவில் கட்டி முடிக்க வேண்டிய கட்டிடத்தை இந்தப் பொருளைக் கொண்டு ரூ. 2,500 செலவில் கட்டி விடலாம். போலந்து நாட்டு அனுபவத்தைப் பெற்று நாம் இதை இங்கே நிறுவுகிறோம். இதற்கு ஒரு கோடி ரூபாய் தேவைப்படுகிறது. இது சமுதாயத்தினுடைய புதிய தேவை. இதைப் போன்று தான் உபமான்யக் கோரிக்கைகள் வருகின்றன. அதே போல் திரு. ஜெயராம் ரெட்டியார் அவர்கள் சேலம் இரும்பு உருக்காலை சம்பந்தமாக தஸ்தூர் கம்பனியாரின் தற்போதைய ரிப்போர்ட்டுக்கு முன்னாலும் ஒரு ரிப்போர்ட்டு வாங்கி இங்கே சட்ட சபையிலும் வைத்தீர்களே. இதற்கும் அதற்கும் என்ன வித்தியாசம், அந்த ரிப்போர்ட்டு என்ன ஆனது என்று கேட்டார்கள். அது நியாயமான கேள்விதான். சேலத்தில் எஃகு ஆலை ஏற்பட வேண்டும் என்ற நம் திட்டம் இன்னும் நிறைவேறவில்லை. அதற்கு இந்த நாட்டு மத்திய அரசு இணங்காத நிலையில் அதற்காக நாம் தூங்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டாம். அதற்கு முன்னால் ஒரு மன்னோடி திட்டம் ஒன்றையும் ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்ற கருத்தில் தான் பெல்லடைசேஷன் பிளான்ட் என்கிற இரும்புக் கருவி உருளைகள் செய்கிற தொழிலை முன்னால் ஆரம்பிக்க வேண்டும்

25th February 1969] [திரு. கே. ஏ. மதியழகன்]

என்ற திட்டத்தை மேற்கொண்டிருக்கிறோம். இது நன்கு வளம் பெறும் வாய்ப்பு இருக்கிறது. இது எஃகு உருக்காலைக்கான முன்னேடி திட்டமாகும். முதலில் நாம் இதைப் பற்றிச் சொல்ல வில்லை. மாறாக இரும்பு உருக்குத் தொழிற்சாலையே வந்து விட்டதாக வைத்துக் கொண்டோம். எந்த இடத்திலே தொழிற்சாலையை அமைக்க வேண்டும்; எங்கே பாதைகளை அமைக்க வேண்டும்; எங்கே முக்கியமான பாகங்களை வைக்க வேண்டும் என்று இந்த மடெயில்லி ரிப்போர்ட்டைத் தான் ஆரம்பத்திலே தஸ்தார் கம்பனியார் கொடுத்தார்கள். இன்றைக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற புதிய சூழ்நிலையின் அடிப்படையில் பெல்லடைசேஷன் அண்டு கான்சென்டிசேஷன் பிளான்ட்டுக்கான ஒரு விவரமான அறிக்கையை தற்போது தயாரித்துக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

நம் நண்பர் சுப்பையா அவர்கள் பேசும்போது ஒன்றைக் குறிப்பிட்டார்கள். அதற்கும் இப்போதே பதில் சொல்லிவிடுவது நலம் என்று நினைக்கிறேன். மின்சார வாரியத்தில் ஏதோ பணம் இல்லாததைப் போலவும், வட்டிகூட கட்ட முடியாத நிலைமை இருப்பதாகவும் ஒரு தோற்றத்தைக் கொண்டு வரக்கூடாது. அதை என்னுடைய உரையிலும் நான் வெகு தெளிவாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். பலமுறை இந்த மன்றத்திலும் அது சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது. மின்சார வாரியம் அதற்குரிய லாபத்தைப் பெற்றிருக்கிறது. வட்டி கொடுப்பதற்கு பணம் இருக்கிறது. கம்மர்சியல் அக்கவுண்ட்ஸ் என்ற முறையில் கணக்குப் பார்த்தால் வட்டி கொடுக்கும் அளவுக்கு பணம் இருக்கிறது. இன்றையதினம் அந்தப் பணத்தை எடுத்து வேறு மூலதனச் செலவுக்காக டைலர்ட் செய்ததால் இந்த நிலைமை ஏற்பட்டது. இந்த நிலைமையினாலே தான் நாம் பணம் கொடுக்க வேண்டிய அவசியம் ஒரு சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டிருக்கிறதே தவிர மின்சார வாரியமே கெட்டுப் போய்விட்டது. அது நல்லதல்ல. வேலை செய்கிறது என்பதெல்லாம் சரியில்லை. வரவு செலவு கணக்கைப் பார்க்கால் வட்டி கொடுக்கும்படியான அளவுக்குப் பணம் இருக்கிறது. அனால் அதே நேரத்தில் புதிதாக திட்டங்களுக்கு மூலதனச் செலவு ஏற்படும்போது அதை மாற்றுதல் செய்து செலவு செய்கிறார்கள். அதனால் தான் தற்போது நமக்கு வட்டி கொடுக்க முடியவில்லை. இது தான் உண்மையாக இருக்கிற நிலை. எனவே மின்சார வாரியத்தின் நிலைமை மோசமாக இருக்கிறது என்று யாரும் தவறாக எண்ணத் தேவையில்லை என்று இந்த நேரத்திலே சொல்லிக்கொள்ளுகின்றேன்.

அதே போல நம் நண்பர்கள் பல நல்ல கருத்துக்களைச் சொன்னார்கள். நண்பர் தாமோதரம் அவர்கள் அகிலிப்படி. டி.ஏ., பஞ்சப்படி கொடுப்பதற்காக இந்த அரசைப் பாராட்டினார்கள். அதற்காக நான் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். நான் ஒன்றை இங்கே குறிப்பிட்டால் அது நன்றாக இருக்காது என்று எண்ணுகிறேன். பல மாநிலங்களில், அதுவும்

[திரு. கே. ஏ. மதியழகன்] [25th February 1969]

இன்றைக்கு வெகு வேகமாகச் செல்லுகிறவர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்பவர்களின் குடையின் கீழ் இருப்பவர்கள் கூட செய்ய முடியாத நிலையில் இந்த மாநில அரசு ஊழியர்கள் திறமையோடு இருக்க வேண்டும், அவர்களுடைய குடும்பங்கள் நன்றாக இருக்க வேண்டும் என்ற அக்கறையில் பணியாற்றி வருகிறது. இந்த வகையில் மாண்புமிகு உறுப்பினர்களுக்கு எந்த அளவு அக்கறை இருக்கிறதோ அந்த அளவுக்கு இந்த அரசாங்கத்திற்கும் இருக்கிறது என்ற அடிப்படையில் அகவிலைப்படியும், நகர ஈட்டுப் படியும் இங்கே கொடுக்கப்பட்டன. இன்னும் கோவை நகரத்தை 'பி' பிரிவு நகரமாக ஆக்க வேண்டும் என்ற நியாயம் இருந்தாலும் நிதி நிலைமை சரியில்லாத நிலையின் காரணமாக மத்திய அரசை இந்த அரசின் சார்பில் வலியுறுத்துவோம். எனவே இந்த அரசு ஊழியர்கள் நல்ல நிலைமை பெறவும், அவர்கள் குடும்பங்கள் நல்ல வகையில் இருக்கவும் நம்மாலான எல்லா சாத்தியக்கூறுகளையும் இன்றைக்குச் செய்யும் என்று சொல்லிக் கொள்ளுகின்றேன்.

நண்பர் தாமோதரம் அவர்கள் மண்ணெண்ணெய் சம்பந்தமாக லாசில் வார்த்தைகள் சொன்னார்கள். அவர் சொன்னவற்றில் பல் விவரங்கள் உண்மையான விவரங்கள். இதற்கும் அவருக்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். உப்படி கெசோசனை துஷ்பிரயோகம் செய்வதற்கு தண்டனை கொடுக்கவும் இன்னும் லாரிகளில் உபயோகப்படுத்துவதை தடுக்கக் கூட என்ன செய்யலாம் என்று கூட சட்ட நிபணர்களை அலோசனை கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். இம்மாதிரியான காரியம் நடைபெறாமல் இருக்க அவருடைய யோசனையைப் பின்பற்றி "நிலைமையைச் சீரமைக்க அரசாங்கம் முன்வரும் என்று நான் அவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன்.

உறுப்பினர்கள் அனைவரும் பேசும்போது பல்வேறு நல்ல கருத்துக்களைச் சொன்னார்கள். நண்பர் சுலாமிநாதன் 'டிடாக்ஸ் கண்டிரோல் அக்ட்' பற்றி சொன்னார்கள். அவருடைய கருத்துக்களைப் பரிசீலனை செய்வதாகவும் நம் பொதுச் சுகாதார அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள்.

உறுப்பினர் சங்கரலிங்கம் அவர்கள் இந்தி பண்டிட்களுக்கு எற்பட்டிருக்கிற நிலைமையைச் சொன்னார்கள். ஆகிரியர் பாயிற்சி இல்லாத காரணத்தால்தான் செய்யப்பட்டது என்ற விவரம் கிடைக்கிறார்களது. அதேபோல் திரு. இராமசாமி முதலியார் அவர்கள் கூட்டுறவு பற்றி குறிப்பிட்டார்கள். அகிலே அவருக்கு நிரம்ப அனுபவம் உண்டு. புதிதாக வந்திருக்கிற கூட்டுறவுத் துறை அமைச்சர் அவர்கள் கூட்டுறவுத் துறையில் இருக்கிற சங்கடங்களையும் தவறுகளையும் நீக்கி சீரமைப்படுத்த வேண்டிய நிலைமையைச் சொன்னார்கள். உண்மையிலேயே நாம் சில நிலைமைகளை எற்படுத்தத்தான் வேண்டியிருக்கிறது.

25th February 1969] [திரு. கே. ஏ. மதிபழகன்]

அடுத்து லாட்டரி சீட்டு பற்றி பேசிய திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். லாட்டரி பற்றி பொதுவாக சட்ட மன்றத்தில் இப்போது தான் ஆதரவாக, அதுவும் எதிர் வரிசையில் இருந்து கொண்டு பேசியதற்காக நன்றி தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். தாங்களே கூட பரிசு விழும் என்ற எண்ணத்தில் டிக்கட் வாங்கி வைத்துக் கொண்டு இருந்தாலும், வெளியே பேசும்போது லாட்டரி சீட்டு தவறானது என்று சொல்லுகிற மனோபாவம் எங்கும் பரவலாக இருக்கிற போது, தைரியமாக இது நன்றாக நடக்கும் என்று சொல்ல அவர் முன்வந்ததற்காக நான் உண்மையிலேயே உற்சாகம் அடைகிறேன் என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன். மேலும் ஆசிரியர்கள் பற்றி அவர் குறிப்பிட்ட பல கருத்துக்களையும் நான் ஒப்புக் கொள்கிறேன். அவைகளைப் பற்றி எல்லாம் இந்த அரசு சிரத்தை யோடு கவனம் செலுத்தும் என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன்.

மின்சார பம்பு செட்டுகளுக்கு மின் இணைப்பு தருவதில் கால காமகம் அகிறதே என்று பலர் குறைபட்டார்கள். இதை நாம் பெரிய ஒன்றாக எண்ணி குறை சொல்லிக் கொண்டிருக்கக் கூடாது. நான் கூட ஒரு விவசாயி கான். மின் இணைப்பு கிடைக்காமல் நானே சிரமப்பட்டு இருக்கிறேன். 2, 3 வருஷத்திற்கு மேல் தாமதமாகி இருக்கிறது. இப்படி 3 மாதம் 4 மாதம் தாமதமாகிறது என்பதற்காக குறை சொல்லுவதிலே பொருள் இல்லை. அரசாங்கத்திலே எவ்வளவு பெரிய காரியம் நடக்கிறது என்பதை உணர்ந்து பாராட்ட வேண்டும். சேன்ற அண்டு மட்டும் 50,000 மின் இணைப்புகள் தமிழ்நாடு முழுவதும் நடந்திருக்கிறது. அதே குறியீட்டை இந்த அண்டும் நாங்கள் அடைய இருக்கிறோம். கடந்த அண்டு 50,000 பம்பு செட்டுகளுக்கு மின் இணைப்பு தரப் பட்டிருக்கிறது என்றால் அது ஒன்றும் சாதாரணமான விஷயம் அல்ல. மார்ச் 67-க்கு முன்னால் இப்படி நடந்தது உண்டா? மின்சார வாரியத்தின் தலைவரிடம் கொஞ்ச நாட்களுக்கு முன் விசாரித்ததில் இதுவரை 43,000 பம்பு செட்டுகளுக்கு மேல் மின் இணைப்பு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று குறிப்பிட்டார்கள். இருந்தாலும் மந்தப் போக்கே இல்லை என்று நான் சொல்ல வரவில்லை. அதிகாரிகளுடைய சுபாவம் எல்லாமே மாறிவிட்டது என்றும் நான் ஒரு நாளும் ஒத்திக் கொள்ளமாட்டேன். அனால் புதிய நிர்ப்பந்தங்களைக் கணக்கில் கொண்டு பார்க்கும்போது எவ்வளவோ காரியங்கள் மாறி இருக்கிறது என்பதை நாம் உணரத் தான் வேண்டும். இந்த வகையில் இன்னும் நிரம்ப வகைமைப்பை நாம் எல்லோரும் தர முன் வர வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நம்முடைய கிருஷ்ணசாமி நாயுடு அவர்கள் கூட்டுறவுத் துறை பற்றி சொன்னார்கள். அதையெல்லாம் நம்முடைய அமைச்சர் அவர்களின் கவனத்திற்கு கொண்டு வந்து அதற்கான காரியங்களைச் செய்வ அரசாங்கம் முன்வரும் என்ற சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன்.

[திரு. கே. ஏ. மதியழகன்] [25th February 1969]

புரோக்கியூர்மெண்டு பற்றி பலரும் பேசினார்கள். நாம் மேற்கு இராமநாதபுரத்தின் நிலைமையை உணர்ந்த காரணத்தால் தான் புதிய அமைச்சரவை பதவிக்கு வந்ததும் 40 லட்ச ரூபாயை பஞ்ச நிவாரண நிதியாக ஒதுக்கி இருக்கிறோம். நம் மாண்புமிகு முதலமைச்சர் முதன் முதலில் செய்த பெரிய காரியமே இது தான் என்கிற அளவுக்கு தமிழ்நாட்டில் 1½ கோடி ரூபாயை பஞ்சப் பிரகேசங்களுக்கு ஒதுக்கினார்கள். கொள்முதல் பற்றி நண்பர் எத்திராஜு அவர்கள் சொன்னார்கள். கடலூர் பக்கத்திலே நடந்த சம்பவம் ஒன்றைக்கூட இங்கே சொன்னார்கள். அம்மாதிரி நடந்திருக்கக் கூடும். அரசாங்கத்தின் கொள்கையைப் பொறுத்த வரை ஒரு ஏக்கருக்கு குறைவாக இருப்பவர்களிடம் கொள்முதல் செய்யக் கூடாது என்பது தான்.

நமது மாண்புமிகு உறுப்பினர் கியாகராஜன் அவர்களும், சுப்பையா அவர்களும் ஒரு ஏக்கருக்குக் குறைவாக உள்ளவர்களிடமிருந்து கொள்முதல் செய்யப்பட்ட 74 பேர்கள் கொண்ட ஒரு பட்டியலைக் கொடுத்தார்கள். நான் முன்னால் உணவு இலாக்கா பொறுப்பிலிருந்த போது, என்னுடைய கவனத்துக்கு கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. தாசில்தார் 5,000 ஏர்ட்டை, கொள்முதல் செய்யவேண்டும் என்று சொன்னால் மேலே இருக்கிற அதிகாரிகளுக்குக் கணக்குக் காட்ட, கிராமத்தில் இருக்கின்ற அப்பாவி மக்களிடமிருந்து கொள்முதல் செய்கிறார்கள். அதை நான் இல்லை என்று சொல்லமாட்டேன். அனால் அதுதான் உணவு இலாக்கா நிர்வாகம் என்று நாம் அதற்கு அடித்தார் கொடுத்தால், இன்றைக்கு மாநிலத்தில் 4 கோடி மக்களின் உயிரோடு சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சனையில், நீங்கள் பிரதானமாக செய்யக்கூடிய காரியத்தை மறந்தவர்கள் அவர்கள் என்று பணிவுடன் சொல்லிக் கொள்ள கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன்.

நாட்டில் கொள்முதல் நடைபெற வேண்டியிருக்கிறது. நமது மாநிலத்தில் ஒரு ஏக்கருக்கு குறைவாக உள்ள நிலச் சொந்தக் காரர்கள் 13 லட்சம். கொள்முதலுக்கு 4 ஏர்ட்டைகள் அதிகம் தேவைப்படுகிறது என்றால் அங்கேயிருக்கின்ற ரெலின்பு, இன்ஸ்பெக்டர்கள், தாசில்தார்கள் சில இடங்களில் சற்று கடுமையாக இருந்திருக்கக்கூடும். அதை வைத்துக்கொண்டு கொள்முதல் செய்வதில் கொடுமை செய்யப்படுகிறது என்று பொதுவாக குற்றம் சாட்டப்படுவது சரி அல்ல. நான் மாண்புமிகு முதலமைச்சர் சார்பில் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். ஒரு ஏக்கராவும், ஒரு ஏக்கராவிடக்கு கீழும் உள்ளவர்களுக்கு கொள்முதல் இல்லை. அவ்வாறு அவர்களிடமிருந்து எந்த அதிகாரியாவது கொள்முதல் செய்கிறந்தால், அதைத் தெரிவித்தால் நாங்கள் கடவாக்கை எடுக்கத் தயாராக இருக்கிறோம். நான் இந்த மாமன்றத்தின் மூலம் அதிகாரிகளுக்குப் இதைச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன். மாவட்ட அட்சிக் தலைவர்களுக்கும் தாக்கீது அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது. அதிகாரிகள் எதோ எங்களை சந்தேஷப் படுத்துவதற்கு என்று சொல்லிக்கொண்டு, ஒரு

25th February 1969] [திரு. கே. ஏ. மதியழகன்]

ஏக்கருக்கு குறைவாக உள்ள விவசாயிகள் தான் அந்த பாரதத்தைத் தாங்க வேண்டும் என்று கருதிக்கொண்டால், ஒரு நாளும் இந்த அரசு அதை அனுமதிக்காது என்று தெரிவித்துக் கொள்ள கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

திரு. டி. கே. சுப்பையா : கொள்முதலுக்கு நெல் கொடுக்க வேண்டும் என்ற கொள்கையை உடையவன் தான் நான்.

மாண்புமிகு திரு. கே. ஏ. மதியழகன் : நான் வரவேற்கிறேன். காங்கிரசு கட்சியின் கொள்கையும் அதே கொள்கை தான். தான்ய மொத்த வியாபாரத்தையும் ஏற்று நடத்தவேண்டும் என்ற அளவுக்கு மிக்க வேகமான கொள்கையை உடையவர்கள். கொள்முதலை நடத்துங்கள் என்று சொல்லிவிட்டு, அதே நேரத்தில் மாண்புமிகு உறுப்பினர் கிருஷ்ணசாமி நாயுடு அவர்கள் பேசிய போது, கொள்முதல் செய்கிறீர்களே, எங்கள் பஞ்ச மாவட்டத்திற்கு சட்ட பூர்வமான ரேஷன் கொண்டுவந்து அரிசி சப்ளை செய்யுங்கள் என்றும் கேட்டார். அவ்வளவு உருக்கமாகச் சொன்னார். நான் அமைச்சராக இல்லாமல் இருந்து, சாதாரண மனிதனாக இருந்தால் என்னிடம் இருக்கும் தான்யத்தை ஸ்ரீவில்லி புத்தூருக்கும், சிவகாசிக்கும் முதலில் அனுப்பிவிட்டு மதுகாரியம் டார்த்திருப்பேன். ஆனால் இன்றைய தினம் தமதுநாடு முழுவதும் வரட்சிநிலைமை ஏற்பட்டுள்ளது. எந்த செங்கற்பட்டிலிருந்தும், காஞ்சிபுரத்திலிருந்தும், வேலூரிலிருந்தும், லாரி லாரியாக கோவைக்கும், மேற்கு ராமநாதபுரத்திற்கும் அரிசி போய்க்கொண்டிருந்ததோ, அதே ஊர்களுக்கு இன்று அரிசி போட தஞ்சையிலிருந்தும், கடலூரிலிருந்தும் அனுப்பவேண்டிய தூர்பாக்கிய நிலை, 30 ஆண்டு காலத்தில் இல்லாத நிலை இன்று ஏற்பட்டிருக்கிறது. வயல்கள் எல்லாம் வரண்டு கிடக்கின்றன. வாய்க்கால்கள் எல்லாம் வெடித்துக் கிடக்கின்றன. குளங்கள் எல்லாம் புட்பால் மைதானம் போல் இருக்கின்றன. இவ்வளவு நிலைமைகளுக்கு மத்தியில், இரண்டு ஆண்டு காலத்தில் உணவுத் துறையில் 15 லட்சம் டன் கொள்முதல் செய்திருக்கிறோம். விடையைக் கட்டுப் படுத்தி 1% கோடி மக்களுக்கு நியாய விலையில் உணவு தான்யம் அளித்து வருகிறோம் என்பதைப் பெருமையாகச் சொல்லுவேன். உணவு இலாக்கா பொறுப்பை ஒரு வார காலமாகத் தான் வேறு அமைச்சர் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளார்கள். ஆகவே அந்த இலாக்கா வின் நிலவரம் எனக்குத் தெரியும். இன்னும் 2 மாதத்திற்கு, யார் பாருக்கு நாம் அரிசி கொடுக்கலெண்டுமோ, அவர்களுக்கு தொடர்ந்து கொடுத்து நிலைமையை வெற்றிகரமாக சமாளிக்க போதுமான தான்யம், 1 லட்சம் டன்கள் பொறுப்பை விடுகின்ற இந்த நேரத்தில் தான்ய களஞ்சியத்தில் இருக்கிறது. ஆண்டு தோறும் 7, 8 லட்சம் டன் தேவைப்படுகின்ற நேரத்தில், கொள்முதலுக்கு கொடுக்கக்கூடிய இரண்டு உபரி மாவட்டங்கள் வரண்டிருக்கும் தூர்பாக்கிய நிலை நான் முதலில் சேரಿಸித்தது போல் ஏற்பட்டுள்ளது. இன்னும் குடி தண்ணீர் இல்லை என்ற தூர்ப்

[திரு. கே. ஏ. மதியழகன்] [25th February 1969]

பாக்கிய நிலை சில மாவட்டங்களில் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இன்றைக்கு தமிழ்நாட்டை நோக்கியிருக்கின்ற பெரும் பிரச்சனை குறித்து மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் இன்று காலைச் சற்று அந்த மன்றத்தில் எடுத்துச் சொன்னார்கள். தமிழ்நாடு ராஜஸ்தான் பாலைவனம் போல் காட்சி அளிக்குமோ என்று நிலையில் இருக்கிறது. உணவு, உடை, வீடு என்ற மூன்று அடிப்படை தேவைகளுக்கு அடித்தபடியாக எலிமெண்டரி நீட் (Elementary need) ஆன குடிநீருக்குப் பஞ்ச நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. கோவை மாவட்டத்தில் பஞ்சாலை நெருக்கடியை விட இன்றைக்கு குடிநீர் நெருக்கடி ஏற்பட்டு, நமது மாண்புமிகு பொது சுகாதார அமைச்சர் அவர்களும், உள்ளாட்சி அமைச்சர் அவர்களும், மற்றவர்களும் சேர்ந்து ஏதோ அந்த நெருக்கடியை கொஞ்சம் சமாளிப்பதற்கு 10 லட்சம் ரூபாய் செலவு செய்திருக்கிறார்கள் என்ற நிலைமை தான் அங்கே உள்ளது. இந்தத் தண்ணீர், நெருக்கடி சென்னை நகரத்திலும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இவ்வளவு விஷயங்களுக்கும் நான் இன்றைக்குச் சொல்லுவது ஒருவரை ஒருவர் குறை சொல்லுவதற்காக அல்ல. அப்படிச் சொல்லுவதனால் சலபமாகச் சொல்லிவிட முடியும். நான் கேட்க முடியாதா? எங்கள் முதலமைச்சர் கேட்க முடியாதா? மூன்று ஐந்தாண்டு திட்டங்களுக்குப் பிறகு, முதல் திட்டத்தில் 2,000 கோடி ரூபாய் செலவு செய்தபிறகு, இரண்டாவது திட்டத்தில் 2 ஆயிரம் கோடி ரூபாய் செலவு செய்த பிறகு, மூன்றாவது திட்டத்தில் 10 ஆயிரம் கோடி ரூபாய் செலவு செய்த பிறகு, 18 வருட கால ஒரே கட்சி ஆட்சிக்குப் பிறகு தமிழ்நாட்டில் இன்றைக்கு உணவுக்காக அல்ல, உடைக்காக அல்ல, வீட்டுக்காக அல்ல, குடிநீர் கூட இந்த நாட்டு மக்களுக்கு இல்லை என்ற நிலை இருக்குமானால், இந்த நிலை சரிதானா என்று மாண்புமிகு எதிர்க்கட்சித் தலைவர் தியாகராசன் அவர்களை நான் விமர்சிக்க முடியும். நான் அதற்குப் போகவில்லை. தமிழகம் ஆபத்தான நிலையை இன்றைக்கு எதிர்நோக்கியிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட நேரத்தில் உங்களுக்கா, எங்களுக்கா என்ற சமீபகால வினையாட்டில், அரசியல் வினையாட்டில் யார் ஜெயிக்கிறோம் என்பதல்ல பிரச்சனை. மக்கள் நம் எல்லோரையும் சேர்த்துத் தான் சொல்லுவார்கள். உங்களிடத்தில் அல்லவா நாட்டை ஒப்படைத்தோம், என்ன செய்யப் போகிறீர்கள் என்று கேட்பார்கள். அந்த நிலையைச் சமாளிக்க சகல கட்சித் தலைவர்களையும் கேட்டுக் கொள்ளுவேன், பொது மக்களையும் கேட்டுக்கொள்ளுவேன். உணவு நெருக்கடியை நமது உறுதியும் கருணை உள்ளமும் படைத்த முதலமைச்சர் தலைமையில் நாம் ஒன்றுபட்டு நின்றோமேயானால் மிக வெற்றிகரமாகச் சமாளிக்க முடியும் என்ற பெரும் நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது. இப்போதுள்ள பிரச்சனை இன்னும் எவ்வளவு காலத்துக்கு அரிசி சேர்த்துப் போடலாம் என்ற நிலை அல்ல. இந்த முறை கள்ளச் சந்தைக்காரர்கள், பதுக்கல்காரர்கள் மீது கடும் நடவடிக்கை எடுத்து, விலைவாசியைக் கட்டுப்படுத்தி நெருக்கடியை எப்படி சமாளிக்கப் போகிறோம் என்ற அபாய நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. மாண்புமிகு உறுப்பினர் சுப்பையா அவர்கள் கொள்

25th February 1969] [திரு. கே. ஏ. மதியழகன்]

முதல் விஷயத்தில் நாங்கள் ஒத்துழைக்கின்றோம் என்று சொன்னார்கள். கொள்முதல் என்ற காரியம், விலைவாசியை கட்டுப்படுத்தவும், பற்றாக்குறை ஏற்படும்போது சமாளிக்கவும் ஏற்பட்ட காரியம். இது நாங்கள் தொடங்கியது அல்ல. சட்ட பூர்வமான ரேஷன் நாங்கள் ஏற்படுத்தியது அல்ல. 1964-65-ம் ஆண்டு இந்தியா பூராவும் பயங்கர நெருக்கடி ஏற்பட்டபோது, அமெரிக்கா, காரனிடம் பிச்சைக்காரர்களைப்போல் நாம் நிற்பதா என்று இருந்தபோது, டில்லிப் பேரரசால் நமக்கு வரையறுத்துக் கொடுக்கப்பட்ட முறை, இதை நினைவில் கொள்ளுவதுடன், மகத்தான விவசாயப் புரட்சியை தஞ்சை மாவட்டத்தில், காவேரி நதி தீரத்தில் கையாண்ட பிறகு, உற்பத்தியைப் பெருக்கிய இரண்டு ஆண்டு காலத்திற்குள் இயற்கை உற்பாதம் தமிழ்நாட்டில் வந்திருக்கிறது. இதை சமாளிக்க வேண்டுமானால், உங்களுடைய ஒத்துழைப்போடும், பரிவோடும் தமிழகத்தை வழிநடத்திச் செல்லும் பொறுப்பு நம்மிடம் இருக்கிறது என்ற வகையில், அரசு எடுக்கின்ற நடவடிக்கைகளுக்கு எதிர் விமர்சனம் இல்லாமல், போர்க்கால பிரச்சனை போல ஒத்துழைக்க வேண்டும்; அப்படி ஒத்துழைப்பதன் மூலம்தான் ஏற்பட்டிருக்கின்ற பயங்கர நெருக்கடியைச் சமாளிக்க முடியும் என்று கூறி, இந்த மான்ய கோரிக்கையின்மீது அங்கத்தினர்கள் தந்த மேலான கருத்துக்களுக்கு அமைச்சரவையின் சார்பில் நன்றி தெரிவித்து, இந்த மான்ய கோரிக்கையை ஏற்று நிறைவேற்றித்தர வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

MR. CHAIRMAN : Now the discussion on the Second Supplementary Statement of Expenditure for 1968-69 is over.

VI.—STATEMENT OF DEMAND FOR GRANTS FOR EXCESS EXPENDITURE 1964-65

MR. CHAIRMAN : The next item is Statement of Demands for Grants for Express Expenditure in 1964-65. The practice in this House is that we do not have discussion on this item.

The House will now adjourn and meet again at 4 p.m. on Wednesday, the 26th February 1969.

The House then adjourned.

6-56
p.m.

VII.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

A. Statutory Rules and Orders.

86. Notification issued with G.O. Ms. No. 860, Home, dated the 26th March 1968, in regard to an amendment to Rule 103 of the Madras Cinemas (Regulation) Rules, 1957 published at pages 79 to 104 of the Rules Supplement to Part I of the Fort